

Nguyễn Nhật Ánh

Kính vạn hoa 52

Chương 1

TÓC NGẮN, TÓC DÀI

Thằng Tàn ngồi bệt trước hành lang, hai khuỷu tay chống lên đầu gối, hai bàn tay bưng lấy cằm.

Trên cằm một chút là đôi mắt.

Đôi mắt đó lúc này đang nhìn xa xăm.

Đó là tư thế của một nhà thơ.

Cuộc đời thằng Tàn rồi sẽ liên quan đến chuyện thơ phú, nhưng chuyện đó sau này mới xảy ra. Còn bây giờ thì nó chỉ trông giống nhà thơ thôi.

Trong lớp, Tàn, Dưỡng và Hiền Hòa là một “bộ ba”, đi đâu cũng dính nhau như sam, giờ ra chơi nào tụi bạn cũng bắt gặp ba đứa nó cặp kè đầu hót ở căng-tin.

Nhưng hôm nay, Tàn không thích tán gẫu nữa. Nó không thích chỗ đông người. Nó thích ngồi một mình hơn.

Ngồi một mình thì được yên tĩnh, được tha hồ nghĩ đến... nhỏ Minh Trung.

Tần chẳng rõ mình thích Minh Trung tự lúc nào. Nếu xét theo lý, nó không thể nào thích nhỏ Minh Trung được. Mà không chỉ riêng nó, bất cứ đứa con trai nào cũng vậy thôi. Chẳng thà thích một đứa con gái không có gì đặc biệt, ai lại đi thích một “bà chằn” hét ra lửa.

Tại Minh Trung là lớp phó kỷ luật mà. Thế mà một ngày Tần phát hiện ra mình rất thích nhìn Minh Trung.

Minh Trung và Tần cùng tổ 1. Tần ngồi ngay sau lưng Minh Trung, nên thực ra nó chỉ nhìn thấy lưng con nhỏ này thôi.

Trong cơ thể người ta, cái lưng không thể biểu cảm bằng gương mặt. Nhưng Tần lại không nghĩ thế. Nhất là trên lưng Minh Trung chảy dài một suối tóc óng ả, đen mượt và Tần tin chắc là nó rất mềm. Lớp phó kỷ luật Minh Trung quản lý lớp bằng “bàn tay sắt”. Nó rất giống ông Bao Công “thiết diện phán quan” trong phim Bao Thanh Thiên, đứa nào gây ồn ào trong lớp là mặt nó hầm hầm, thoát cái đã đen sì như... Bao hắc tử.

Minh Trung còn hơn ông Bao Công ở chỗ nó luôn luôn thủ sẵn một cuốn sổ tay trong cặp sách. Đứa nào ương bướng, thấy nó rút phát cuốn sổ ra ghi ghi chép chép (hoặc làm bộ ghi ghi chép chép) là lập tức xanh mặt riu riu một bề.

Một đứa con gái hách xì xằng như vậy lẽ ra ngoại hình phải hao hao một võ sĩ quyền Anh mới phải. Đằng này lớp phó kỷ luật Minh Trung chẳng hề giống con trai chút nào. Chính vì nó yếu điệu thướt tha mới chết... thằng Tần.

Tần cứ ngồi chống cằm nghĩ ngợi vẩn vơ. Nó ngạc nhiên phát hiện ra rằng một đứa con trai nếu ngồi sau lưng một đứa con gái suốt từ ngày này sang ngày khác thì thế nào cũng có lúc đứa con trai đó thích đứa con gái đó.

Rồi ngay sau đó nó lại đau đớn phát hiện thêm: từ chỗ thích một đứa con gái đến chỗ làm cho đứa con gái đó cũng thích lại mình là một quãng đường xa xôi diệu vợi, thậm chí chẳng ai biết con đường đó nằm ở chỗ nào để mà dọ dẫm đặt chân lên.

Tần nghĩ và nghĩ, đầu ong ong, một lúc nó cũng chẳng biết nó đang nghĩ gì nữa. Óc nó lúc này giống như miếng bột biển đã vắt hết nước, sắp sửa vón lại thành cục.

- Làm gì ngồi đó vậy Tần? Ra ngoài này chơi đi!

Tần giật mình ngoảnh lại phía có tiếng gọi, thấy Hiền Hòa đang đưa tay ngoắt nó.

Thằng Dưỡng đứng chống nạnh bên cạnh Hiền Hòa, oang oang:

- Bữa nay mày làm sao vậy hả Tần?

Dĩ nhiên Tần biết mình đang “làm sao” rồi. Nhưng nó lại không thể nói cho hai đứa bạn nó biết nó đang “làm sao”.

- Tao có làm sao đâu! - Tần liếm môi, uể oải đáp.

Dưỡng nhìn Tần lom lom:

- Mày ngồi như con gà rù thế kia mà bảo không làm sao à?

Tần lại nhát gừng:

- Ờ.

- “Ờ” là sao? - Thằng Dưỡng đá chân vào không khí, hừ mũi - Mọi ngày mày có như thế đâu!

Hên cho Tần, ngoài thằng Dưỡng phỉ bò nó còn có một đứa bạn thân nữa là nhỏ Hiền Hòa. Nhỏ Hiền Hòa hỏi êm như ru:

- Chắc Tần ốm hả Tần? Tần mừng rơn, nó sờ tay lên trán, nhanh nhẩu đáp:

- Ờ, bữa nay tôi thấy trong người sao sao ấy.

Con nhỏ Hiền Hòa hiền hòa tới đó là đẹp rồi. Nó lại muốn hiền hòa

hơn nữa làm Tần phát khở:

- Để mình và Dưỡng dìu bạn lên phòng y tế nha?

Tần lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi, thôi, khỏi!

- Hay Hiền Hòa chạy lên phòng y tế xin thuốc nhức đầu cho Tần?

Nhỏ Hiền Hòa vẫn chưa chịu buông tha khiến thằng Tần nghe con nhỏ này nhiệt tình xin thuốc nhức đầu cho mình mà từ chỗ không nhức đầu tí ti ông cụ nào nó đâm ra muốn nhức đầu thiệt luôn.

- Tôi đã nói khỏi cần mà!

Tần sầm mặt xẵng giọng khiến nhỏ Hiền Hòa ngẩn ra một lúc rồi lếch thếch bỏ đi, bụng ngơ ngác không hiểu tại sao nó tốt với thằng Tần đến thế mà thằng này lại nổi cáu lên với nó.

Dưỡng lật đặt khua chân đuổi theo nhỏ bạn, an ủi:

- Đừng thèm để ý đến nó, Hiền Hòa! Chắc bữa nay nó bị làm sao rồi!

* * * * *

Thằng Dưỡng nói vậy là để an ủi nhỏ Hiền Hòa thôi. Nó sợ con nhỏ này buồn.

Không ngờ ra chơi vô thằng Tần chứng minh là nó có “bị làm sao” thật.

Cô Mừng dạy môn vật lý mới chép đề bài Quy tắc hợp lực song song cùng chiều lên bảng, chưa kịp quay mặt xuống đã nghe một tiếng “Úi da” vang lên chói tai như súng nổ.

Cùng với cô, cả lớp đều quay phắt về hướng phát ra âm thanh khủng khiếp đó. Đã không nhìn thấy thì thôi, khi đã nhận ra đứa nào dám “làm loạn” trong giờ học như vậy, mọi cái miệng đều há hốc, và dĩ

nhiên mọi con mắt đều trợn ngược. Vì thủ phạm gây ra vụ ầm ỹ đó là đứa không ai ngờ tới: lớp phó kỷ luật Minh Trung.

Lớp phó Minh Trung vừa sợ vừa giận, cả vừa ngượng, mặt nó thoát xanh thoát đỏ y như bảng đèn điện tử đang liên tục đổi màu.

- Gì thế Minh Trung? - Cô Mừng gấp cuốn sách trên tay lại, ngơ ngác hỏi, cái giọng ngỗ ngàng của cô cho biết đến lúc này cô vẫn không tin những gì mình vừa nhìn thấy.

Minh Trung rụt rè đứng lên, cắn môi:

- Thưa cô, bạn nào chọc em ạ?

Cô Mừng đảo mắt một vòng khắp lớp rồi lại nhìn Minh Trung, mày nhú lại:

- Em nói rõ hơn chút đi!

Minh Trung liếc ra phía sau một cái rồi ngược nhìn cô giáo, méc:

- Em đang tựa lưng ra đằng sau, không biết bạn nào chơi nghịch giật mạnh cái bàn làm em giật bắn cả người ạ.

Ngồi bàn phía sau có Tần, Hiền Hòa và Dưỡng. Người khờ khạo nhất cũng biết thủ phạm là một trong ba đứa đó chứ không ai vô đây.

- Em nào vừa kéo bàn thế? - Cô Mừng quét mắt qua ba gương mặt lúc này trông ngây thơ trong sáng như ba thiên thần.

Không đứa nào trong ba đứa trả lời. Cô Mừng gằn giọng:

- Phải em không, Dưỡng?

Dưỡng đứng lên:

- Thưa cô, không phải em ạ.

- Phải em không, Hiền Hòa?

Hiền Hòa nhòm người khờ ghế:

- Thưa cô, nãy giờ em bận chép đề bài ạ.

Ánh mắt cô Mừng cuối cùng dừng lại trên bộ mặt thật như đêm của

thằng Tần:

- Thế thì là em Tần rồi!

- Oan cho em lắm, cô ơi! - Tần gần như rên lên - Em mà kéo bàn lát nữa em ra đường thế nào...

Nó chưa kịp nói hết bốn chữ “xe cũng cán em”, cô Mừng đã nạt:

- Em đừng có thề thốt lung tung!

Cô nhún vai:

- Cả ba em không em nào kéo bàn, chẳng lẽ cái bàn tự chuyển động?

- Dám lắm cô ơi! - Thằng Lâm bô bô - Thưa cô, biết đâu cái lưng của bạn Minh Trung đã tạo một lực ma sát lên mặt phẳng của cạnh bàn và khi lực ma sát đó đạt đến giá trị cực đại thì cái bàn hết chịu nổi...

- Em phát biểu linh tinh gì đó, Lâm! – Cô Mừng trừng mắt về phía cuối lớp - Em có muốn đứng lên như ba bạn này không?

Thằng Lâm bị dọa, rụt cổ nín thinh.

Cô lại rọi mắt lên gương mặt đang cố làm ra vẻ oan ức của thằng Tần:

- Em là tổ trưởng tổ này phải không?

- Dạ. Tần gật đầu, nó mừng rỡ nói thêm:

- Cô cũng biết rồi đó. Là tổ trưởng, em phải làm gương chứ đâu có chơi nghịch như... mấy bạn ngồi cùng bàn.

Tần nhơn nhơn khi tìm ra lý do chạy tội, bất chấp ánh mắt Hiền Hòa và thằng Dưỡng đang nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Cô Mừng khoan thai:

- Hay lắm! Vậy bây giờ em tiếp tục làm gương cho các bạn đi nhé.

- Là sao ạ? - Tần thao láo mắt.

- Là em đứng tại chỗ cho đến hết tiết học của cô.

Nếu không phải đang đứng trước mặt cô giáo, Tần đã nhảy vọt lên. Không nhảy được, nó chắp hai tay trước ngực, giọng gần như tru tréo:

- Ôi, thế thì oan cho em quá, cô ời!

Cô Mừng nghiêm mặt:

- Em là tổ trưởng, trong tổ xảy ra chuyện lộn xộn mà em không biết thì phải đứng ra chịu trách nhiệm chứ. Oan gì mà oan!

Cô vẫy tay:

- Dưỡng và Hiền Hòa ngồi xuống đi!

Lần này, không để cho Tần kịp nài nỉ, cô Mừng lướt mắt qua các dãy bàn, cao giọng:

- Các em lật tập ra.

Thằng Tần biết như vậy là “án” đã tuyên, không mong gì xoay chuyển được nữa. Nó liếc qua bên cạnh, thấy thằng Dưỡng và Hiền Hòa đang chúi vào nhau thì thầm gì đó rồi bật cười rúc ra rúc rích, người nó đăm ra nhột nhạt như có kiến bò.

Thực sự thì Tần thấy mình chẳng oan tí nào: chính nó là thủ phạm vụ lùm xùm vừa rồi. Nó cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy. Nó thích nhỏ Minh Trung nhưng không biết phải làm gì hay nói gì. Thấy con nhỏ này tựa lưng vào cạnh bàn, nó bỗng nảy ra ước muốn làm cho con nhỏ này giật mình chơi. Đó là cách “bày tỏ tình cảm” của nó. Mà trên trái đất này chắc cũng chỉ có nó là đứa con trai duy nhất nghĩ ra cách bày tỏ tình cảm theo kiểu “bạo lực” như vậy.

Khi thò tay kéo bàn quả thực thằng Tần hồng nghĩ ngợi sâu xa gì hết. Đó chỉ là phản ứng có tính bột phát. Chỉ đến khi bị cô Mừng phạt đứng suốt tiết vật lý nó mới đau khổ nhận ra nó sẽ bị mất điểm thâm trong mắt nhỏ Minh Trung. Con nhỏ này là lớp phó kỷ luật, rất

ghét những trò nhố nhăng như vừa rồi. Ủa, mà nó có biết mình là thủ phạm không nhỉ? Chắc là không! Nó đâu có mắt đằng sau lưng! Ý nghĩ đó giúp Tàn nhẹ nhõm cho đến tận giờ ra về.

Sở dĩ tác giả viết “cho đến tận giờ ra về” mà không viết “cho đến tận cuối đời” vì tiếng chuông tan học vừa vang lên, nhỏ Minh Trung đã lập tức quay phắt lại phía sau, xoáy mắt vào mặt thằng Tàn:

- Khi nãy ông chơi trò gì du côn vậy?

Lớp phó kỷ luật Minh Trung xưa nay vẫn kịch liệt lên án kiểu xưng hô “ông”, “bà” trong lớp học. Bữa nay nó kêu thằng Tàn bằng “ông”, lại mắng thằng này là “du côn”, chứng tỏ nó đang giận lắm.

Tàn nhận ra ngay điều đó, miệng rớt rít:

- Tôi có làm gì đâu!

Mặt Minh Trung vẫn hàm hàm:

- Ông tưởng tôi không biết ông kéo bàn hả?

Tàn vẫn chối bai bãi:

- Không phải tôi mà.

- Xì! Con trai gì mà dám làm không dám nhận!

Buông một câu đầy khinh miệt, Minh Trung xách cặp đi thẳng một mạch ra cửa, bỏ mặt thằng Tàn đứng thộn mặt như ngỗng ỉa phía sau.

Kính vạn hoa 52

Chương 2

Thằng Tàn muốn khóc quá.

Nó không ngờ sự tình lại ra nông nổi như vậy.

Từ nay chắc nhỏ Minh Trung ghét mình rồi! Tàn buồn bã nghĩ. Không những ghét, nó còn coi thường mình nữa. Ôi, một đứa con trai mà bị con gái coi thường thì chỉ có nước đâm đầu xuống sông ở với Hà Bá cho rồi.

Trong khi thằng Tàn đang loay hoay... điểm danh mấy con sông trong thành phố, tiếng một đứa con gái bắt chợt vang lên bên tai:

- Về đi, Tàn! Cả lớp về hết rồi kìa!

Tàn giật nảy một cái, nhưng không ngoảnh mặt lại. Nó nhận ra đó là giọng của Lan Kiều, nhỏ bạn ngồi ngay sau lưng nó.

Tàn chưa kịp nói gì, Lan Kiều lại thỏ thẻ:

- Mình thấy hết rồi.

- Thấy gì?

- Thấy Tàn giật bàn làm Minh Trung ngã bổ chứ thấy gì.

Giọng Lan Kiều vẫn nhỏ nhẹ, êm ái như làn gió mát nhưng thằng Tàn thấy nóng nực quá. Nó quạu quọ:

- Vậy bạn méc thầy chủ nhiệm đi! Lan Kiều cười khúc khích:

- Làm người ai lại làm vậy!

Tàn lập tức xiu như bún. Nó chẳng có cớ gì để gây gổ với nhỏ bạn, đành gượng gạo hỏi:

- Sao bạn chưa về?

- Tại mình muốn khuyên Tàn.

- Bạn khuyên tôi? - Tàn quay hắt người lại - Bạn nghĩ sao vậy Lan Kiều? Bạn định làm cô giáo môn đạo đức từ bao giờ vậy?

Mắt long sòng sọc, Tàn tuôn một tràng, vừa chu mỏ như muốn mổ vào mặt “con nhỏ trịch thượng” này.

Lan Kiều không thèm tránh ánh mắt của Tàn. Nó thản nhiên:

- Mình không nói chuyện đạo đức ở đây.

- Chứ bạn muốn nói chuyện gì? - Giọng Tàn vẫn nóng bỏng.

- Nếu bạn thích Minh Trung thì bạn phải xử sự theo kiểu khác. Không thể hành động kiểu trẻ con như vừa rồi.

Câu nói của nhỏ bạn làm thằng Tàn chết điếng có đến mấy giây. Nó nghe tai mình ù đi, gai ốc nổi khắp người, cứ như thể Lan Kiều vừa kích nổ một quả mìn.

Trong một lúc, mắt nó mờ đi, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Lan Kiều vẫn đối diện với nó nhưng lúc này trông chập chờn mờ ảo như đang ở sau một bức màn sương.

Từ sau bức màn sương đó, giọng Lan Kiều vẫn chậm rãi vang ra:

- Mình biết Tàn thích Minh Trung từ lâu rồi. Từ trong lớp ra đến ngoài sân, lúc nào Tàn cũng nhìn về phía Minh Trung, nhất là cách Tàn nhìn bạn ấy đã tự tố cáo Tàn rồi.

Lúc này nghe Lan Kiều bảo mình thích nhỏ Minh Trung, Tần phát hoảng, đã định chối bay chối biến nhưng quai hàm nó đột ngột cứng như gỗ. Đến khi quai hàm nó nhúc nhích được, đã có thể phát âm trôi chảy thì Lan Kiều đã nói tiếp câu thứ hai.

Tới câu này thì Tần biết có chối cũng vô ích.

Nó ngượng ngập quay mặt đi chỗ khác, mấp máy môi, lo lắng:

- Ngoài bạn ra, còn ai biết nữa không?

- Tần yên tâm đi, chẳng bạn nào biết nữa đâu! - Lan Kiều chum chim

- Tại mình ngồi ngay sau lưng Tần nên mình để ý thôi.

Không cần phải thính tai bạn cũng có thể nghe Tần sung sướng thở đánh phì một tiếng, dù lúc đó bạn ngồi cách nó ba mươi mét. Giống như Tôn Ngộ Không vừa được Nam Hải Quan Âm gỡ lá bùa yểm trên núi Ngũ Hành, Tần nghe ngực mình bỗng nhiên nhẹ hẫng.

“Tôn Ngộ Không” lớp ngóp chui ra khỏi đồng đá, vươn vai hít thở khí trời một hồi rồi dè dặt hỏi “Phật Bà”:

- Thế theo bạn, bây giờ tôi phải xử sự theo cách gì?

Khi “kính cẩn” hỏi như vậy, Tần đã chấp nhận Lan Kiều là “cô giáo” của nó rồi. Dĩ nhiên là “cô giáo tình cảm” chứ không phải “cô giáo đạo đức”.

- Tần nghe mình hỏi nè. - Lan Kiều gật gù háng giọng - Minh Trung là lớp phó kỷ luật, đúng không?

Vẻ mặt Lan Kiều thoát nghiêm trang, y như thể nó là cô giáo thật, và cách đặt câu hỏi cũng đúng là cách cô giáo đặt câu hỏi cho học trò... dốt.

Nhưng Tần chẳng hề tự ái tí ti. Nó gật đầu, hỏi hớp:

- Đúng.

- Thế nhiệm vụ của lớp phó kỷ luật là gì?

Lan Kiều lại hỏi Tần y như cô giáo hỏi học trò mẫu giáo. Câu hỏi dễ ợt, kiểu hỏi mớm, đại khái như “Khi đi tè xong thì em phải làm gì?” để lũ nhóc đồng thanh hơn hờ “Thưa cô, phải dội nước thật sạch ạ!”.

“Học trò mẫu giáo” Tần cũng hơn hờ không kém:

- Là giữ trật tự trong lớp.

Chỉ đợi có vậy, Lan Kiều hùng hồn thuyết giảng:

- Thế mà vừa rồi Tần lại gây mất trật tự. Như vậy là sai bét bè be.

Muốn Minh Trung có cảm tình, Tần phải làm ngược lại. Tức là Tần phải giúp Minh Trung giữ gìn trật tự lớp mình.

Tần nhìn Lan Kiều như nhìn vị thánh sống. Lan Kiều nói tới đâu đâu óc nó sáng ra tới đó.

Tần há hốc miệng như nuốt từng lời vàng ngọc của nhỏ bạn.

Nếu không mắc cỡ, nó đã thò tay cốc đầu mình mấy cái để phạt cái

tội ngu rồi.

* * * * *

Từ bữa đó, không nói thì ai cũng biết con nhà Tần đã thay đổi khủng khiếp như thế nào. Nó quên phắt nó chỉ là tổ trưởng quèn. Nó tưởng nó là lớp phó kỷ luật thứ thiệt. Trong lớp đưa nào làm ồn, ban cán sự lớp chưa kịp nhắc nhở nó đã oang oang:

- Mươi! Quay lên đi!

- Cung! Mày có chịu tốp cái miệng lách chách của mày lại không hả? Mươi và Cung dĩ nhiên tức thằng Tần anh ách, nhưng tụi nó vẫn phải ầm ức nghe theo, không dám hó hé tiếng nào.

Tần sượng lăm, không biết tụi bạn nhũn như con chi chi chỉ vì ngán cặp mắt lạnh lẽo của “bà chằn” Minh Trung. Thằng Tần hét tên đưa nào, tia nhìn của Minh Trung lừ lừ quay theo hướng đó, y như nòng cao xạ quay theo sự điều khiển của máy radar.

Nhưng điều làm thằng Tần phẩn khởi nhất khi ra tay giữ gìn trật tự chính là thái độ của Minh Trung. Thỉnh thoảng liếc trộm con nhỏ này, Tần thấy nó đang tùm tùm nhìn mình bằng ánh mắt tán thưởng.

Tần phẩn khởi đến mức quát tháo dầy bàn bên kia chưa đã, nó quay mặt ra sau nạt nộ:

- Lâm! Ngồi đằng hoàng lại coi!

Lâm đang tựa hần người vào thằng Quới Lương bên cạnh. Nghe Tần quát, nó không thềm nhúc nhích, còn bấu môi chế nhạo:

- Mày tưởng mày là ai vậy hả, thằng ghẻ ngứa?

- Tao hả? - Như thành linh bị nhét giẻ vào miệng, Tần đột nhiên cà lăm - Tao là... tao là...

Trong khi Tần lúng túng chưa biết làm sao đáp trả câu hỏi các có của thằng Lâm, Minh Trung đã lên tiếng. Nó nghiêm mặt nhìn thủ lĩnh băng “tứ quậy”:

- Bạn Lâm ngồi thẳng người lên coi!

Nhác thấy Minh Trung dợm rút cuốn sổ kỷ luật trong ngăn bàn ra, thằng Lâm lật đặt sửa lại thế ngồi:

- Thẳng thì thẳng! Làm gì dữ vậy! Giọng Minh Trung tiếp tục vang lên rành rọt:

- Góp phần ổn định trật tự lớp học là bổn phận của tất cả chúng ta chứ không phải của riêng ban cán sự lớp! Hành động của bạn Tần theo tôi là rất đáng biểu dương.

Phải nói từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay chưa bao giờ thằng Tần nghe một lời khen mà người nó lằng lằng như đang ngồi trên mây như thế.

Thầy hiệu trưởng có khen ngợi nó trước sân cờ chưa chắc nó đã hạnh phúc bằng.

Lúc này mặt nó như được một nhát cọ màu đỏ quét lên, thứ màu đỏ pha trộn giữa cảm giác sung sướng và sự ngượng ngùng. Khế liếc Lan Kiều, thấy con nhỏ này đang nhìn mình chúm chím, mặt thằng Tần càng rục lên, trong một thoáng đã rất giống một quả cà chua chín.

Sự sung sướng của Tần chưa dừng lại ở đó. Lớp trưởng Xuyên Chi cất giọng đồng dục:

- Minh Trung nói rất đúng. Thái độ của bạn Tần đáng để tất cả chúng ta học tập.

Tần đang bay bổng tít mù thì thằng Lâm bắt thần vọt miệng phá ngang:

- Vụ bạn Tần bị ghê ngứa có học tập luôn không há?

Minh Trung trừng mắt về phía Lâm:

- Đề nghị bạn Lâm phát biểu đằng hoàng nha! Bạn Tần bị ghê ngứa hòi nào mà bạn leo lẻo thế?

Chỉ đợi có vậy, thằng Lâm lập tức giơ hai tay lên trời, tru tréo:

- Minh Trung ơi là Minh Trung! Bạn làm lớp phó kỷ luật kiểu gì mà chẳng nắm được “tiểu sử” của bạn nào trong lớp hết vậy. Năm lớp tám, bạn Tần mang con ghê vô lớp thả chạy rong hết bàn này đến bàn khác khiến không đứa nào dám ngồi chung...

- Mình thấy Lâm nhặng nhít như vậy đủ rồi đó!

Nhỏ Hạnh hừ mũi cất ngang khiến thằng Lâm khựng luôn. Gặp đứa khác, Lâm đã ngoác miệng đến mang tai, chí chóc cãi lại cho bằng được. Nhưng nhỏ Hạnh từng là “cô giáo” của nó, “nhất tự vi sư bán tự vi sư”, nó không thể “phản bội sư môn” được.

Lâm “tắt đài”. Nhưng Tần không thấy nhẹ nhõm chút nào. Ngược lại, lòng nó thêm nặng trĩu. Xưa nay, thằng Lâm vẫn hay trêu chọc Tần. Chuyện Tần bị ghê năm lớp tám, thằng Lâm lòi ra bêu riếu không biết bao nhiêu là lần nhưng chưa lần nào khiến Tần lo lắng khổ sở như lần này.

Nghe thằng Lâm oang oang mà bụng Tần cứ giật thon thót: Nếu biết mình từng bị ghê, Minh Trung có thích mình không há? Tần tự hỏi, rồi rầu rĩ tự trả lời: Chắc là không! Bọn con gái là chúa sạch sẽ, gặp vi trùng ghê là tụi nó chạy xa cả mười cây số, cho dù lũ vi trùng ghê đó đã ngủm cách đây hai năm rồi!

Chính ý nghĩ u ám đó làm mặt Tần héo đi một chút trong cái ngày mà lẽ ra tâm hồn nó lèn chặt những hoa tươi.

Chương 3

Bất chấp “sự kiện ghê”, Tần vẫn tiếp tục đóng vai “trợ lý kỷ luật” cho Minh Trung, hăng hái không thua gì đội quân gìn giữ hòa bình của Liên hiệp quốc ở những vùng chiến sự.

Éo le một nỗi, Tần ngồi im thì thôi, mỗi lần nó đứng lên “gìn giữ hòa bình”, “chiến sự” càng nổ ra ác liệt hơn. Nhất là khi Tần đụng độ với ba tên tiểu quỷ Lâm, Quới Lương và Hải quán.

Cho nên kể từ ngày Tần được cả lớp trưởng lẫn lớp phó kỷ luật biểu dương, chẳng đứa nào trong lớp “học tập” theo nó thì chớ, ngày nào giữa các dãy bàn cũng nổ ra những cuộc đấu khẩu điếc tai.

Thoạt tiên bao giờ cũng là giọng của thằng Tần:

- Ai cho mày ngồi gác chân lên ghế hả, Hải quán? Bỏ chân xuống!
- Bỏ cái đầu mày! - Hải quán gầm gừ - Chân tao, tao muốn gác đâu tao gác!

Tần đụng thằng Quới Lương cũng vậy. Kịch bản y hệt:

- Mày nói chuyện trong lớp nhiều quá đó, Quới Lương!
- Tao có miệng, tao muốn nói gì tao nói! Mày đâu phải cha tao!

Tần tức sùi bọt mép:

- Không phải cha mày tao đập mày không được hả?

Quới Lương nhảy dựng:

- A, thằng này ngon! Nó xấn tay áo: - Mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hả? Ngon nhào vô đi em!

Lớp học thoáng mắt biến thành cái gì đó vừa giống chợ vịt vừa giống võ đài, hỗn loạn không thể tả.

Đến nước đó Minh Trung không thể không can thiệp. Nó rút cuốn sổ trong ngăn bàn ra, tay kia múa múa cây viết:

- Bạn Hải quán có bỏ chân xuống không?

Hải quán bỏ chân xuống liền.

- Bạn Quới Lương có giữ im lặng không?

Quới Lương nín thinh ngay tắp lự.

Thằng Lâm cười hê hê:

- Lớp phó kỷ luật thứ thiệt có khác! Còn thứ dỏm mà cứ nhờn nhờn “ra về ta đây” chỉ tổ khiến lớp học loạn thêm.

Tần biết thằng Lâm chọc ngoáy mình nhưng nó chỉ biết mím môi ngồi im. Vì nó thấy những lời thằng Lâm nói không sai trật là mấy.

Mặt mày sượng ngắt, nó lấm lét liếc lớp phó Minh Trung, bắt gặp con nhỏ này đang nhìn lại mình, ánh mắt long lanh như hai giọt nước, Tần thở phào nhẹ nhõm: Như vậy Minh Trung không trách móc gì mình!

Tần nhẹ nhõm chút xíu thôi. Rồi ngực nó lại nặng như chèn đá: Nhưng nó có biết mình làm vậy là vì mình thích nó không há?

* * * * *

Chắc Minh Trung không biết. Và nhiều đứa khác, trừ Lan Kiều, chắc cũng không biết.

Cho nên một bữa, chuông ra chơi vừa vang lên, hai đứa bạn thân nhất của Tần là Dưỡng và Hiền Hòa hè nhau chặn đường nó ngay trước cửa lớp.

- Tụi mày làm gì vậy? - Tần đẩy tay vô ngực thằng Dưỡng, nhăn nhó
- Tránh đường cho tao đi!

- Không đi đâu hết! - Dưỡng tóm tay Tần, giữ chặt - Mày đứng yên đó, giải thích cho tụi tao biết tại sao lúc này mày thay đổi quá vậy?

Tần ngó lơ chỗ khác:

- Thay đổi gì đâu!

Dưỡng hừ mũi:

- Sao mấy hôm nay mày không ra căng-tin ngồi chơi với tụi tao nữa?

- Tại tao không thích. - Tần nhún vai, cái kiểu hỏi như quan tòa tra hỏi tội phạm của thằng Dưỡng khiến nó bực mình.

- Sao mày đột nhiên không thích? Trước đây mày vẫn thích kia mà?

- Ờ, trước đây thì thích. - Tần khịt khịt mũi, giọng ngang phè -

Nhưng bây giờ tao hết thích rồi.

Này giờ Hiền Hòa để mặc cho Dưỡng vắn vẹo thằng Tần. Tới đây, nó không kèm chế nổi nữa. Nó mở miệng hỏi mà mắt rơm rớm:

- Tần hết thích chơi với tụi mình rồi phải không? Tần không chờ đợi một câu hỏi cắc có như thế, mặt ngẩn ra. Nó đâu có “hết thích chơi” với Dưỡng và Hiền Hòa. Tại nó đang bận thích một đứa khác đó thôi.

- Đâu có. - Nó nuốt nước bọt - Hiền Hòa đừng nghĩ oan cho tôi!

- Mình không tin! Nếu không thì tại sao dạo này Dưỡng và mình vừa mở miệng nói chuyện một chút là bạn nạt nộ thấy ghê!

- Hiền Hòa vừa nói vừa dán mắt vào mặt Tần, vẻ như nó đang rình xem có dấu hiệu nào cho thấy thằng này đang nói dối hay không.

Tần lẩn tránh ánh mắt của nhỏ bạn:

- Tại tôi là tổ trưởng học tập của hai bạn mà.

- Tổ trưởng cái con khỉ! - Dưỡng gầm gừ - Mày làm tổ trưởng của tụi

tao mấy năm nay chứ đâu phải mới đây. Nhưng hồi trước mày có ra oai như thế đâu!

Tần đang loay hoay chưa nghĩ ra cách trả lời, nhỏ Hiền Hòa đã bồi thêm:

- Ờ, mấy ngày gần đây Tần làm phách tợn. Còn phách lối hơn bạn Minh Trung nữa!

Nó chớp mắt, tò mò:

- Hay bạn muốn mai mốt được bầu vô ban cán sự lớp?

Cái lối vô tình “đổ dầu vô lửa” của nhỏ Hiền Hòa làm thằng Dưỡng nghe đầu óc phừng phừng. Nó nghiêng răng ken két:

- Nếu mày ham cái chức lớp phó mà coi thường bạn bè, tụi tao chẳng thèm coi mày là bạn nữa!

Nói xong, không để cho Tần phân trần, cũng không để nhỏ Hiền Hòa kịp giảng hòa, nó cầm tay con nhỏ này kéo đi phăng phăng:

- Đi thôi! Nói chuyện với nó làm gì cho tốn nước bọt! Tần đứng đực chỗ cửa lớp nhìn theo hai bạn, cảm thấy lòng chùng xuống. Nó nhìn cho tới khi Dưỡng và Hiền Hòa khuất sau chỗ ngoặt dẫn vô căng-tin ở cuối hành lang, và rầu rĩ nói thầm: Mình có phải như hai bạn nghĩ đâu!

Thằng Tần nói thầm thì chỉ có thánh mới nghe thấy. Vì vậy mà từ giây phút đó, thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa không thèm nói chuyện với Tần nữa, dù ba đứa vẫn ngồi chung một bàn.

Thậm chí chẳng may Tần vô tình để khuỷu tay đụng vô khuỷu tay Hiền Hòa, con nhỏ này cự nự ngay:

- Tần ngồi xê ra đi! Cứ đụng mình hoài làm sao mình chép bài!

Tần buồn lắm. Chán nữa. Thích Minh Trung thì chưa tới đâu, chỉ mới được con nhỏ biểu dương trước lớp về... thành tích “giữ gìn trật tự”, trong khi tình bạn lâu nay giữa nó với Hiền Hòa và thằng Dưỡng đang có nguy cơ đổ bể tan tành.

Hoang mang quá, nó đành cầu cứu “quân sư” Lan Kiều.

Lan Kiều nghe thằng Tần ngượng ngập bày tỏ nỗi khổ tâm bằng cả giọng nói lẫn vẻ mặt, chỉ ngồi cười tủm tỉm.

Tần phật ý:

- Tôi đang rớt lên đây mà bạn lại cười.

- Mình cười vì thấy Tần hấp tấp quá.

Tần tròn mắt:

- Hấp tấp?

- Chứ gì nữa. Việc gì cũng phải tuân tụi, đâu có đót giai đoạn được.

Lan Kiều từ tốn đáp, nó nói bằng cái giọng của người biết quá nhiều về tình yêu - một điều rất khó tin nhưng con nhà Tần đầu óc đang mụ

mắm nên tin lấy tin để:

- Vậy tôi đang ở giai đoạn nào rồi?

Lan Kiều không trả lời thẳng vào câu hỏi:

- Theo mình, nỗ lực những ngày vừa qua của Tần đã chiếm được cảm tình của Minh Trung, đúng không?

Tần đỏ mặt:

- Ờ, ờ... hình như vậy.

- Đó là giai đoạn một. - Lan Kiều lắc mái tóc, vẫn nghiêm trang - Giai đoạn hai là Tần phải làm sao cho Minh Trung biết Tần làm vậy là vì Tần đang thích bạn ấy.

- Đúng rồi! - Tần reo lên, sung sướng khi nghe Lan Kiều xoáy đúng vào bản khoăn của nó - Phải cho bạn ấy biết chứ! Nếu không, Minh Trung tưởng tôi làm vậy là vì muốn... giành cái chức lớp phó kỷ luật của bạn ấy thì chết!

Đang phẩn chấn, Tần bỗng thộn mặt ra:

- Nhưng làm sao là... làm sao?

- Thì Tần tìm cơ hội mon men lại gần Minh Trung...

- Í, không được đâu! Ai mà dám! - Tần giật nảy, mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán.

Trông vẻ mặt nhớn nhác của nó, có cảm giác Lan Kiều vừa xúi nó mon men lại gần một bãi mìn.

Lan Kiều nhún vai:

- Thế thì Tần phải nghĩ ra cách nào đó.

- Cách gì bây giờ? - Tần tặc tặc lưỡi, xộc cả mười ngón tay vào tóc, bươi bươi như gà bươi rác. Nó bươi một lát, tóc nó xù lên trông giống một đồng rác thiệt.

Lan Kiều nhíu mày:

- Hay Tần viết thư bỏ vào ngăn bàn bạn ấy?

Tần lắc đầu quầy quậy:

- Thôi, thôi, bạn đừng có xúi dại! Nó cắn môi:

- Minh Trung thích tôi thì không nói làm gì. Nhỡ bạn ấy không thích, đem lá thư lên nộp cho thầy chủ nhiệm chắc tôi nghỉ học luôn quá!

Bị thằng Tần lên án mình “xúi dại”, Lan Kiều méo xệch miệng. Nó nhác cặp đùi đùi đứng lên khỏi ghế, tự ái:

- Cái này cũng sợ, cái kia cũng sợ, người ta bày cách cho lại bảo người ta “xúi dại”. Vậy Tần ngồi đó nghĩ cách đi. Mình về đây!

Thái độ giận dỗi của Lan Kiều làm Tần xanh mặt.

- Gượng đã! - Nó hốt hoảng chồm tới nín chặt cặp sách của nhỏ bạn - Thôi, cho tôi xin lỗi! Bạn đừng giận nữa mà!

Nếu con nhà Tần mếu máo thêm một chút thì lúc này trông nó chẳng

khác một đứa trẻ sắp bị mẹ bỏ rơi.

Liếc thẳng Tần, thấy nó có vẻ sắp òa ra khóc thật, Lan Kiều thở hắt ra và từ từ ngồi xuống.

Tần mừng hóm, sốt sắng xoa dịu “cô giáo tình cảm”, giọng nịnh nọt thấy rõ:

- Vậy tối nay tôi viết thư, sáng mai lén bỏ vô ngăn bàn Minh Trung hén?

- Thôi, khỏi!

Tần nghe bụng mình giật thót một cái, lại nơm nớp nhìn nhỏ bạn:

- Bạn còn giận tôi hả?

- Không đâu! - Lan Kiều nhoẻn miệng cười - Tại mình vừa nghĩ ra cách khác hay hơn.

- Cách gì vậy? - Tần nín thở, mắt nhìn chăm chăm vô đôi môi đang chum chím của nhỏ bạn, hồi hộp như thể một kẻ nghèo kiết xác đang rình một thỏi vàng bất thần văng ra từ chỗ đó.

Lan Kiều thu nụ cười lại, gõ gõ ngón tay lên trán, nghiêm nghị hỏi:

- Sắp Tết rồi, đúng không?

- Ờ.

- Tết năm nào trường mình cũng tổ chức thi báo tường giữa các lớp, đúng không?

- Ờ. - Tần lại gật đầu, không hiểu chuyện làm báo Tết có liên quan gì đến chuyện nó thích Minh Trung. Như đọc được thắc mắc trong đầu bạn, Lan Kiều giải đáp ngay:

- Tần làm một bài thơ đăng lên tờ báo tường của lớp. Viết sao cho Minh Trung đọc vô là hiểu ngay Tần đang thích bạn ấy.

- Nhưng tôi có làm thơ hồi nào đâu! - Tần gãi gáy, mặt nhăn như khi ăn ớt.

- Tần yên tâm đi! Mình sẽ làm giùm bạn.

- Ôi, bạn tốt quá, Lan Kiều ơi! - Tần bật reo hơn hờ, mặt như nở ra từng phân vuông, suýt chút nữa nó đã bắn người lên như nút chai sâm banh. Sung sướng quá, nó bắt đầu ba hoa:

- Từ bé đến giờ mình chơi với bao nhiêu là bạn mà chưa thấy ai tốt như bạn Lan Kiều! Phải công nhận bạn tốt ơi là tốt! Tốt nhất thế giới! Tốt nhất...

Đang say sưa, Tần như chiếc xe bị sụp ổ gà khi Lan Kiều thành linh cười mát:

- Vậy mai một Tần đừng chê người bạn tốt nhất thế giới này “xúi dại” Tần nữa nha!

Kính vạn hoa 52

Chương 4

Lan Kiều nổi tiếng về tài làm thơ lúc nó còn học lớp tám.

Hồi đó, khi đọc được bài thơ Trường em của Lan Kiều đăng trên tờ báo tường treo trong thư viện trường, phóng viên báo Khăn Quàng Đỏ hào hứng nhờ thầy Khải tổng phụ trách đội dẫn vô tận lớp để phỏng vấn và chụp hình Lan Kiều.

Mấy hôm sau báo Khăn Quàng Đỏ in lại bài thơ đó trong mục Mái trường thân yêu, có hình Lan Kiều cười toe toét bên cạnh lời giới thiệu trân trọng “Em Ngô Ngọc Lan Kiều, học sinh lớp 8A4 trường Tự Do, là một cây bút đầy triển vọng...” khiến bạn bè lác mắt.

Tần phải công nhận Lan Kiều làm thơ hay thật. Bài Trường em có những câu nó nhớ mãi “Anh gạch/ Đo đở/ Nho nhỏ/ Dễ thương/ Sắp hàng/ Trên tường/ Dựng nên/ Trường mới”. Nhưng bài thơ viết về đôi dép của Lan Kiều mới thật là tuyệt vời “Dép là/ Làn da/ Bên ngoài/ Cơ thể/ Dép là/ Chiếc ghế/ Của năm/ Ngón chân...”. Hình ảnh vừa gần gũi vừa độc đáo.

Tần mỉm cười nhớ lại việc báo Khăn Quàng Đỏ ca ngợi Lan Kiều lúc đó đã khiến “thần đồng toán” Quý ròm tức khí, ti toe làm thơ với bút danh Bình Minh. Những bài thơ ngớ ngẩn của “thi sĩ Bình Minh” Quý ròm sau đó bị “thi sĩ Hoàng Hôn” Lâm trêu chọc đến tối tăm mặt mũi, dẫn đến cuộc thách đấu xem ai “phổ thơ” các bài học để nhớ hơn... Bất chấp chuyện bằng “tứ quậ” (sau khi thắng Quốc Ân chuyển qua trường Thanh Niên chỉ còn là “tam quậ”) không ngừng khích bác lẫn chuyện hai đứa bạn thân là Dưỡng và Hiền Hòa tiếp tục “tẩy chay” mình, Tần vẫn sốt sắng đóng vai người giúp việc không công cho lớp phó kỷ luật, sáng nào cũng gân cổ hò hét giữ gìn trật tự vừa thấp thỏm chờ Lan Kiều làm xong bài thơ.

Chủ bút tờ báo tường của lớp năm nay vẫn là nhỏ Vành Khuyên, mặc dù nó đã thôi làm lớp phó phụ trách văn thể mỹ do lớp 10 trường Đức Trí không có chức danh này.

Giờ ra chơi nào nhỏ Vành Khuyên cũng đứng lên khỏi ghế, quay đầu ra sau, ơng ơng “điệp khúc”:

- Các bạn nộp bài lẹ lẹ giùm nha! Còn một tuần nữa là hết hạn rồi đó.

Ngày hôm sau:

- Các bạn nộp bài gấp gấp giùm nha! Còn sáu ngày nữa là hết hạn rồi đó.

Hôm sau nữa:

- Các bạn nhớ nộp bài nhanh nhanh giùm nha! Còn năm ngày nữa là hết hạn rồi đó.

Đưa sốt ruột nhất khi nghe thời hạn ngắn đi từng ngày dĩ nhiên là thằng Tần.

- Sao rồi, Lan Kiều? Bạn làm tới đâu rồi?

Tần hồi hộp giục, bực mình khi thấy Lan Kiều cứ tỉnh bơ:

- Gần xong rồi. Cho đến khi chỉ còn hai ngày nữa là hết hạn, tức là vào lúc ruột gan thằng Tần nóng như hơi lửa, Lan Kiều mới chìa bài thơ ra:

- Xong rồi nè!

Tần chụp lấy tờ giấy, vội vã nhét giấm giúi vào túi áo để không đứa nào nhìn thấy, rồi phi một mạch ra nhà vệ sinh.

Lẽ ra không nên thưởng thức thơ tình trong bầu không khí kém thơm tho như vậy nhưng con nhà Tần nôn nao quá. Nó không thể đợi đến lúc ra về. Nó đã đợi cả chục ngày nay rồi còn gì.

Để nguyên quần áo, Tần ngồi xuống bàn cầu đóng nắp, trịnh trọng như người ta ngồi vào ghế VIP trong một buổi đại tiệc, hấp tấp moi tờ giấy trong túi ra, chúi mắt đọc.

ĐÔI KHI

Muốn làm cho bạn ấy

Vui thêm được một ngày

Lại làm cho bạn ấy

Buồn thêm cả tuần nay

Tần lẩm nhẩm bài thơ trong miệng, trán nhăn tít, trông nó giống như đang đọc mật mã. Nó nhìn trân trân vô từng dòng chữ, nửa hiểu nửa không. Nó lờ mờ đoán hai từ “bạn ấy” trong bài thơ ám chỉ nhỏ Minh Trung, nhưng đăng bài thơ này lên để làm cho “bạn ấy” rung động thì nó chẳng tin tưởng tẹo nào.

Giờ ra về, Tần lại gần Lan Kiều. Nó chưa kịp mở miệng, Lan Kiều đã hỏi trước:

- Tần đọc bài thơ chưa?

- Rồi.

Lan Kiều chớp mắt:

- Hay không?

- Hay. - Tần gãi đầu, ngập ngừng - Nhưng tôi không hiểu gì hết.

- Có gì đâu mà không hiểu?

Tần nhăn nhó:

- Thơ gì mà giống bản kiểm điểm nộp cho thầy giám thị quá!

- Thì “kiểm điểm” chứ gì nữa! - Lan Kiều tủm tỉm - Đây là bản tự kiểm điểm của người đang “rung động đầu đời” mà.

Không đợi Tần thắc mắc, Lan Kiều hất mái tóc:

- Bạn xung phong giữ trật tự trong lớp là để cho Minh Trung vui, đúng không?

- Ờ.

- Nhưng bạn càng giữ trật tự thì lớp mình càng... mất trật tự, đúng không?

Tần đỏ mặt:

- Ờ, ờ...

Lan Kiều gật gù, kết luận:

- Bài thơ này nhằm nói lên cái ý đó. Tần loay hoay cố nhớ lại bài thơ. Bài thơ ngắn ngủn, chỉ đọc qua vài lần là thuộc. Tần lần theo từng con chữ trong đầu, cảm thấy sau khi Lan Kiều giải thích bài thơ trở nên dễ hiểu hẳn.

Lan Kiều dòm lom lom vào mặt bạn, chăm chú như nhà thiên văn học đang dò những chỗ lồi lõm trên mặt trăng:

- Bây giờ Tần hiểu chưa?

Tần nhanh nhẩu:

- Hiểu rồi. Nó đưa tay quẹt chóp mũi, phân vân:

- Nhưng đăng bài thơ này lên thì có tác dụng gì đâu! Sự nghi ngờ của thằng Tần làm Lan Kiều nổi giận đùng đùng. Nó vung mạnh chiếc cặp:

- Trời đất! Bộ Tần không tin mình hả?

- Tôi tin bạn mà. - Tần nuốt nước bọt - Nhưng...

- Không có nhưng nhị gì hết. - Lan Kiều hừ mũi - Mình hỏi Tần nè. Nếu Tần là Minh Trung thì khi đọc bài thơ này, Tần có biết được tình cảm của tác giả bài thơ dành cho mình hay không?

- Dĩ nhiên là biết.

- Tần sáng mắt lên, cảm thấy đầu óc bớt ngu đi một chút.

- Vậy Tần còn lo gì nữa! Tần gãi gáy (từ khi thích Minh Trung nó đâm ra mắc cái tật hay... gãi!), lồn lồn:

- Ờ há! Từ “ờ há” vốn là độc quyền của “ngốc tử” Tiểu Long. Tần là đứa lanh lợi, mồm mép, trong tự điển của nó xưa nay không có từ “ờ há”. Nhưng kể từ hôm nó bắt đầu nghĩ về nhỏ lớp phó kỷ luật, nó biến thành kẻ ngu ngơ hời nào không hay.

* * * * *

Chủ bút Vành Khuyên nhận bài thơ của Tần, khẽ lướt mắt đọc,

không nhận xét thơ hay hay dở, chỉ gọn lỏn:

- Ông này ghê quá há!

- Ghê gì đâu! - Tần áp úng, cảm thấy mặt trời đang mọc trên mặt mình.

- Vậy mà không ghê! - Vành Khuyên mỉm cười, tay nhét bài thơ vô cặp - Ông làm bài thơ này tặng ai vậy?

Hoặc ánh mắt nghi ngờ của Vành Khuyên đóng đinh Tần vô tường, hoặc câu hỏi của con nhỏ khiến Tần mắc cỡ đến mức nó phải tựa lưng vào tường cho khỏi xấu. Từ tư thế rất giống bị tra tấn đó, nó lí nhí như tiếng dế, mặt mày nóng bừng:

- Tôi làm chơi vậy thôi. Đâu có tặng ai!

Sợ chủ bút Vành Khuyên tiếp tục khai thác đề tài khó nói này, Tần liếm môi hỏi:

- Bài thơ này đăng được không?

- Được chứ! - Vành Khuyên gật đầu - Tần làm thơ hay như vậy mà trước nay giấu tài không cho bạn bè biết há!

Một lần nữa Tần lại có cảm giác đang đút đầu vô lò nướng, lần này vì tội “mạo danh” thi sĩ. Bài thơ này do Lan Kiều sáng tác, mình chỉ đứng tên thôi chứ có biết thơ thần gì đâu! Tội lỗi! Tội lỗi quá! Tần nhủ bụng, phân vân không biết nên cười hay nên khóc.

Đó là nói lúc bài thơ chưa được đăng lên báo. Khi tờ báo tường được treo lên, Tần biết rõ là mình nên khóc. Hoàn toàn nên khóc.

Kính vạn hoa 52

Chương 5

Khóc, trước hết là do thằng Cung.

Cung vẽ đẹp nhất lớp nên xưa nay luôn được giao phụ trách trang trí báo.

Chả hiểu nó nghĩ sao mà bên cạnh bài thơ Đôi khi của “thi sĩ” Lê Thanh Tần, “họa sĩ” Cung vẽ một trái tim đầy máu me, nhìn phát ớn. Máu đỏ tong tong xuống cái xô đặt bên dưới, y như cảnh đồ tể thọc huyết heo.

Dĩ nhiên thằng Cung chỉ bí mật vẽ thêm bức minh họa bạo lực này vào phút chót, trước khi tờ báo được treo lên.

Và cũng dĩ nhiên là khi thấy tụi bạn chen chúc trước tờ báo, giành nhau chúi đầu vào bài thơ của thằng Tần và cười ré lên từng chập, chủ bút Vành Khuyên đã phát hiện ra ngay trò bốn cột của “họa sĩ” Cung.

Vành Khuyên giận xanh mặt, quát thằng Cung xóa ngay bức tranh nhí nhố đó. Nhưng đối với “thi sĩ” Tần, bức tranh có không còn nữa thì “hậu quả” mà nó để lại vẫn vô cùng khủng khiếp. Tờ báo tường cả chục bài, nhưng tụi bạn chỉ bàn tán mỗi bài thơ của Tần.

Thằng Đỗ Lễ ngồi títt đằng góc lớp, khoái trá bô bô:

- Thằng Tần đang lăng xê một “tình yêu và xương máu”, tụi mày ơi! Thằng Dưỡng, bạn thân của Tần, cũng thừa dịp xả nỗi ầm ứ lâu nay:

- Nó đang chết mê chết mệt con nhỏ nào hèn gì nó chẳng coi tình bạn ra cái củ khoai lang gì!

Quới Lương khều Hải quẩn:

- Hải quẩn nè!

- Gì hờ mày?

Quới Lương nghiêm nghị:

- Nói thật là tao “muốn làm cho Hải quẩn/ vui thêm được một ngày”.

Hải quẩn cười hềnh hếch:

- Vậy mày làm đi!

Quới Lương thoát rầu rĩ:

- Nhưng tao vụng về quá. Tao “lại làm cho Hải quẩn/ buồn thêm cả tuần nay”. Tao xin lỗi mày nha! “

Hoạt cảnh” ngẫu hứng giữa Quới Lương và Hải quẩn khiến cả lớp cười ngặt nghẽo.

Tần xạm mặt nhìn quanh, thấy Minh Trung cũng cười, Lan Kiều cũng cười. Chỉ có mình nó là khuôn mặt như bị ai kéo lệch đi.

Đã vậy ra chơi vô, Tần bị cô Bích Dậu kêu lên kiểm tra môn tiếng Anh. Mấy hôm nay đầu óc nó mãi nghĩ đến bài thơ Lan Kiều sẽ làm giùm nó, lòng thấp tha thấp thỏm như lửa đốt, có nhét vô đầu được chữ nào đâu.

Thế là Tần xơi ngay một con 2.

Lúc lủi thủi xách tập đi về chỗ ngồi, Tần cúi gằm đầu, không dám nhìn ai. Minh Trung nó càng không dám nhìn.

“Thế là “tiêu”! Vừa bị ghẻ vừa bị điểm kém, còn lâu Minh Trung mới

thích mình!”.

Bỗng dưng Tần thấy mình cô đơn quá. Xấu hổ nữa. Nó thèm có phép tàng hình biết bao.

Không tàng hình được, nó đành ngồi trơ thổ địa để nghe “thi sĩ Hoàng Hôn” Lâm oang oang trên nó:

- Muốn làm cho cô giáo Cho thêm một điểm mười Lại làm cho cô giáo Phang thêm một điểm hai!

Lớp học đang yên tĩnh, thỉnh thoảng bị thằng Lâm làm cho nổ tung. Cứ như có một cơn bão tràn qua lớp học, các dãy bàn rung bần bật vì cả đồng lứa đang bò ra bàn cười lăn lộn.

Minh Trung cũng buồn cười quá. Nhưng nó cố nén, quay mặt ra sau:

- Lâm! Đang giờ học mà bạn quấy rối hả?

Vừa nói nó vừa rút sổ tay, hí hoáy ghi tội thằng này.

Ở trên kia, cô Bích Dậu gõ thước xuống mặt bàn, nghiêm mặt:

- Các em im lặng!

Mọi cái miệng lập tức vờ ngậm chặt, mọi cánh tay lập tức vờ khoanh tròn trên bàn. Cô xoáy mắt vào mặt thủ phạm:

- Lâm! Em đứng lên!

Lâm đứng lên, nhìn mặt thấy nó chẳng lo lắng tí ti.

- Khi này em đọc thơ nhăng nhít gì thế?

Cô gõ thước thêm cái nữa:

- Tại sao em gây mất trật tự trong giờ học như vậy hả?

Cô Bích Dậu hiền khô, thằng Lâm đâu có ngán. Nó tròn vo mặt vẻ hối hận vờ vạy, ngoan ngoãn đáp:

- Thưa cô, em biết tội rồi ạ. Em biết làm thế là không nên ạ.

Cô Bích Dậu khẽ nhăn mặt:

- Biết không nên mà em vẫn làm?

Lâm lại nặn ra vẻ khổ tâm:

- Thưa cô, tại vì em không kèm chế được ạ.

- Là sao? - Cô Bích Dậu tròn xoe mắt - Em nói gì cô không hiểu!

Thằng Lâm thực ra cố ý đối đáp dằng dai để tìm cơ chọc ghẹo thằng Tần - là đứa vốn không ưa nó và nó vốn cũng không ưa.

Thấy cô Bích Dậu gặng hỏi lần tới, Lâm mừng rơn. Nó tinh quái liếc mắt về phía tờ báo tường treo cạnh bảng đen, chép miệng nói:

- Cô không hiểu tại vì cô chưa đọc bài thơ của bạn Tần trên tờ báo tường đấy ạ.

Nó gãi đầu:

- Bài thơ của bạn Tần hay quá nên tự nhiên em mắc cái tật ứng khẩu đọc thơ từ hồi nào không hay. Em xin lỗi cô!

Thằng Lâm diễn kịch tới chỗ này, từ dưới lớp đã nghe vang lên

những tiếng “hí, hí” như chuột rúc.

Tần giận thẳng Lâm tím mặt nhưng chẳng biết phải phản ứng như thế nào. Nó càng run hơn khi thấy cô Bích Dâu thong thả rời bàn bước lại đứng trước tờ báo tường, tò mò dán mắt vô bài thơ của nó. Cô đọc một hồi lâu rồi quay xuống nhìn Tần, giọng chuyển sang vui vẻ:

- Thơ của em hả Tần?

- Dạ. Tần cúi đầu lí nhí đáp, nghe mặt mình chín như.

- Em làm thơ hay lắm!

Cô gật gù khen, rồi tươi cười vẫy tay:

- Hai em ngồi xuống đi!

Cô ra hiệu cho Lâm và Tần ngồi xuống, nhưng chỉ có thẳng Lâm là thoát nạn. Còn thẳng Tần, cô Bích Dâu đã ngồi vào bàn rồi lại ngược lên mỉm cười nhìn nó:

- Em có làm cho bạn nào trong lớp buồn hay không thì cô không biết. Nhưng lần sau không được làm cho thầy cô buồn lòng như hôm nay nữa nghe chưa, Tần!

- Dạ. Tần vo ve đáp, miệng nhè nhẹ thở ra: cô Bích Dâu không truy cứu “nhân vật nguyên mẫu” trong bài thơ của nó. Cô chỉ nhắc nó chuyện học bài. Sực nhớ tới điểm 2 vừa rồi, lòng nó lại dậy lên lo lắng. Nó thắc thỏm nhìn Minh Trung, chỉ thấy mái tóc chảy dài sau lưng, và bản thân tự hỏi: Có khi nào bọn con gái thích một đứa con trai bị điểm 2 không há? Chắc tụi nó thà thích một con cóc còn hơn! Trong khi Tần đang hoang mang về điểm kém vừa rồi, lũ tiểu quỷ không bỏ qua cơ hội trêu chọc nó. Cả đồng cái miệng nhao nhao:

- Sao cô dễ dãi vậy, cô? Cô phải “tra khảo” sao cho bạn Tần “khai” ra người đó đi chứ cô!

- Làm cho người ta buồn thì phải nói rõ tên người ta ra, người ta mới biết là mình hối hận chứ!

- Cô không cần biết nhưng tụi em cần biết lắm, cô! Nếu bạn Tần mà không nói ra, tụi em sẽ tưởng bạn Tần làm buồn lòng hết cả lớp đó cô!

Thằng Lâm như quên mất nó vừa được cô giáo tha tội, ngoác miệng rống thiệt to:

- Yêu mà không dám nói thẳng khổ lắm, cô ơi! Cô giúp bạn Tần nói ra cho bớt khổ đi, cô!

Chỗ này tác giả không nói thì ai cũng biết là con nhà Tần tội nghiệp lập tức chết đứng như Từ Hải lúc sa cơ. Những lời chọc ghẹo của

bạn bè như những mũi tên ghim thẳng vào tim nó. Nó không dám ngược mặt lên, vẫn tì cằm vào xương ức, môi giần giật, phân bua bằng giọng sắp khóc:

- Cô đừng nghe lời mấy bạn, cô! Em có làm cho bạn nào trong lớp buồn đâu! Em chỉ viết theo... trí tưởng tượng thôi!

Thằng Lâm lại bô bô phản đối:

- Tưởng tượng sao được mà tưởng tượng! Chắc chắn là...

Nhưng lần này Lâm không có cơ hội nói hết câu. Cô Bích Dâu giờ cây thước lên, hắng giọng:

- Thôi, giữ yên lặng đi các em!

Cô nhìn thằng Tần, lúc này đã giống như người vừa chui ra khỏi một đồng tro xám xịt, nói giọng che chở:

- Thơ ca và cuộc đời không phải lúc nào cũng là một, các em không nên suy diễn lung tung.

Thôi, bây giờ các em lật tập ra! Tuy được cô Bích Dâu giải cứu, thằng Tần vẫn nghe tay chân xụi lơ như người chết rồi. Đầu ong ong, suýt chút nữa nó lãnh thêm một điểm 2 ở môn sinh học ngay sau đó.

Kính vạn hoa 52

Chương 6

Thằng Tần không chỉ bối rối một lần trong buổi sáng xui xẻo đó. Hết tiết tiếng Anh, đến tiết sinh học.

Hết tiết sinh học đến... tiết “quậy” của thằng Lâm.

Cô Luông dạy sinh học vừa ra khỏi lớp là “thi sĩ Hoàng Hôn” phát pháo liên.

Nó ông ổng không ngừng các “phiên bản” nó chọt nghĩ ra:

- Muốn làm cho bạn ấy

No thêm được một ngày

Lại làm cho bạn ấy

Đói meo cả tuần nay

Ngâm ngợi và chọc cười chán, nó lại đổi giọng:

- Muốn làm cho cả lớp

Yên vui được một ngày

Lại làm cho cả lớp

Náo loạn cả tuần nay

Tần biết thằng Lâm xiên xỏ chuyện nó tích cực giữ gìn trật tự trong lớp thời gian qua, nhưng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt. Bây giờ nó mới hối hận về chuyện nghe lời xúi dục của con nhỏ Lan Kiều. Bài thơ đăng lên, chuyện tình cảm chưa tiến triển được mi-li mét nào đã bị tụi bạn ranh mãnh xúm vào trêu tối mày tối mặt.

Thằng Lâm trêu nó dai nhách, đến mức lớp trưởng Xuyên Chi phải trừng mắt:

- Đủ rồi nghe Lâm!

- Thiên vị! Thiên vị bà con ơi! - Thằng Lâm lập tức lu loa - Thằng Tần làm thơ thì không ai nói gì, còn được đăng lên báo tường, còn tôi làm thơ thì bị o ép, cấm cản!

Lâm nhìn quanh:

- Bà con lên tiếng bênh vực “thi sĩ Hoàng Hôn” này chút coi!

Lâm chắc mẩm sẽ có khối đứa hòa theo nó, dẫu sao nó cũng đem lại cho bạn bè những trận cười ngặt nghẽo. Nhưng ngoài Hải quân và Quới Lương, những thành viên trong băng “tứ quậ”, chẳng đứa nào trong lớp hưởng ứng lời kêu gọi của nó hết. Đứa nào đứa nấy cố tình giả điếc, lo hí hoáy nhét tập vở bút thước vô cặp.

Tụi nó đã bắt đầu chán “thi sĩ Hoàng Hôn”. Và bắt đầu thương hại “thi sĩ” Lê Thanh Tần, mặc dù cách đây hai tiếng đồng hồ không ít đứa trong số đó hòa theo Lâm để chòng ghẹo thằng này.

Từ khi tờ báo tường được treo lên, tụi bạn hầu như chẳng thấy mặt tác giả bài thơ Đôi khi đâu.

Thằng Tần cứ gằm mặt xuống bàn, kể cả lúc bị thầy cô kêu đứng lên, như thể nó tin rằng chọn tư thế đó thì chẳng ai trông thấy gương mặt thoát xanh thoát đỏ thoát trắng thoát xám của nó.

Cả lớp làm thinh khiến con nhà Lâm thẹn quá. Nó giơ hai tay lên trời:

- Trời đất! Sao lớp này sợ uy lớp trưởng quá vậy nè?

- Sợ, sợ cái gì! - Tiểu Long động cặp sách lên bàn đánh “rầm”, gằm gừ - Mày chuyên chọc phá người khác, tụi tao chưa phê bình mày là còn may!

Nhỏ Kim Em nguýt thằng Lâm một cái dài cả cây số:

- Bộ Lâm không chọc ghẹo bạn bè thì Lâm ăn cơm không ngon hả

Lâm?

- Kỳ này “thi sĩ Hoàng Hôn” bị “hố” to rồi! - Quý ròm cười hê hê - Cái này kêu bằng: "Muốn làm cho cả lớp/ Tung hô được một ngày/ Lại làm cho cả lớp/ Đả đảo cả tuần nay".

Tần nghe bạn bè bênh vực mình mà ruột nở từng khúc. Sắc hồng từ sáng đến giờ bỏ đi đâu mất bây giờ bắt đầu quay trở lại trên gò má nó. Tần cảm động hơn nữa khi Dưỡng và Hiền Hòa, những đứa bạn đã tuyên bố “tẩy chay” nó, cũng hăng hái nhảy vô công kích thẳng Lâm toi tả.

Nhỏ Hiền Hòa nói trống không, nhưng thẳng Tần nghe như có dòng suối mát chảy qua lòng nó:

- Ai giỏi thì làm thơ đăng lên báo tường như bạn Tần đi! Như vậy mới là đóng góp cho lớp chứ!

Thằng Dưỡng chuẩn bị ra về, cũng quay hăn đầu ra sau, vẻ khó chịu:

- Tao thấy mày đùa dai nhách đó, Lâm!

Thủ lĩnh băng “tứ quậ” là chúa mồm mép, nhưng bị bạn bè xúm vô phản công tới tấp nó đâm nhụt chí.

Nó chữa thẹn bằng cách kéo áo Quới Lương và Hải quần:

- Về thôi, tụi mày! Nói chuyện với bọn đàn độn này chán bỏ xừ!

- Tao đập mày nghe, Lâm! Mày nói ai là bọn đàn độn hả?

Tiểu Long hét tướng nhưng tụi thằng Lâm cười he he, phi thẳng ra cửa, chạy mất.

* * * * *

Bữa đó, Tần lại ra về với Dưỡng và Hiền Hòa như cũ.

Hai đứa nó đã hết giận Tần.

Sau cơn giông trời lại sáng.

Nhưng trời sáng sơ sơ còn được, trời sáng quá làm thằng Tần đâm khổ.

Dưỡng vỗ vai Tần:

- Tao xin lỗi mày nghe!

Nhỏ Hiền Hòa rủ rủ, giọng quan tâm:

- Tần để ý bạn nào trong lớp vậy hả Tần?

- Tôi đâu có để ý ai! - Tần chối, lại nghe hai vành tai nóng rực.

- Có nè! - Hiền Hòa chun mũi - Không có sao Tần làm bài thơ Bạn ấy?

Thằng Dưỡng phụ họa:

- Ờ, đọc bài thơ Bạn ấy là biết ngay mày có gì với “bạn ấy” rồi?

Bài thơ trên báo tường có tên là Đôi khi, nhưng không hiểu sao đứa

nào trong lớp cũng kêu là bài Bạn ấy. Chắc hai từ “bạn ấy” nghe nó ẩn tượng hơn!

Hôm sau Quý ròm lại gần Tần, toét miệng:

- Mày làm bài thơ Bạn ấy hay ghê!

Nó đá chân Tần:

- Mà “bạn ấy” là bạn nào vậy hả mày? Nói thiệt đi!

Tần khụt khịt mũi:

- Tao nói rồi. Tao chỉ tưởng tượng thôi mà!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Tần có khiếu văn thơ vậy mà trước giờ Hạnh không biết! N

ó chớp mắt hỏi:

- Sao Tần không gửi bài Bạn ấy cho báo Mực Tím hay báo Hoa Học Trò?

Có phải thơ của mình đâu mà gửi! Tần xấu hổ nhủ bụng, chưa biết đáp trả như thế nào thì nhỏ Hạnh đã tùm tùm nói thêm khiến nó đỏ cườì đỏ mếu:

- Nếu Tần in thơ lên mấy tờ báo đó, rồi mua một tờ tặng cho “bạn ấy” chắc “bạn ấy” cảm động lắm!

- Có “bạn ấy” nào đâu mà! - Tần cười khỏ - Mấy bạn cứ trêu hoài!

Đến ngay cả Minh Trung cũng “trêu” Tần.

Có lần con nhỏ ngoắt Tần ngay giữa sân trường, nói nhỏ:

- Mình hỏi Tần cái này nha!

Thằng Tần được “người trong mộng” ngoắt lại nói chuyện thì sượng lắm, trong mơ nó cũng không dám nghĩ tới cảnh này.

Nó hấp tấp lao tới, suýt vấp té mấy lần.

Nhưng khi nghe giọng điệu nghiêm trọng của Minh Trung, nó đâm ngán. Nó dè dặt hỏi lại, bắt gặp mình đang ngừng thở:

- Bạn định hỏi gì vậy?

Minh Trung không đáp, lại nói:

- Tần phải nói thiệt nha! Con nhỏ làm Tần chột dạ quá. Nó nhìn sững nhỏ bạn, mặt mày hoang mang:

- Ờ... ờ...

Minh Trung nheo mắt:

- Tần nói cho mình biết đi! Bài thơ Bạn ấy là Tần viết cho ai vậy?

Tần không ngờ Minh Trung lại hỏi chuyện này, lại hỏi thẳng tuột, người nó bất giác ngây ra. Trông nó giống như con thú bị ánh đèn chói lòa của người thợ săn quét trúng, sững sờ, choáng váng, bất động.

Tần nghe mồ hôi đang chảy ướt cả cổ nhưng không dám đưa tay chùi. Nó đứng thộn mặt lâu đến mức Minh Trung phải hỏi lại:

- Tàn viết cho bạn nào vậy hờ Tàn?

Trong một lúc, Tàn nghe đầu óc lùnh bùng. Nó cảm nhận rõ rệt hai lá phổi nó đang thiếu ôxy trầm trọng, cứ như thể nhỏ Minh Trung đang chôn sống nó dưới từng câu hỏi ngột ngạt.

Phải vất vả lắm nó mới lắp bắp được, vẫn hai tiếng “Ờ... ờ...”, cái kiểu nói năng ngọng nghịu của người quên sạch hết vốn từ sau một cơn bệnh nặng.

- Hay là Tàn không muốn nói cho mình biết?

Minh Trung giận dữ hỏi, vừa xoáy mắt vào mặt Tàn, cách nhìn đau đáu đó càng khiến cái lưỡi thẳng này thụt đi đâu mất, mặc dù nó vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra chưa bao giờ nhỏ Minh Trung nói chuyện với đứa nào trong lớp bằng giọng điệu thân thiện như vậy.

Minh Trung sốt ruột quá, lại gạ:

- Tàn nói cho mình biết đi! Mình hứa sẽ không nói lại cho ai biết đâu!

Minh Trung “vừa đấm vừa xoa”, thẳng Tàn càng như người mộng du. Nó lừng khờng đáp, mặt khờ câm:

- Đâu có... bạn nào...

Minh Trung nãy giờ căng cả người để rình một lời thú nhận của Tàn, thấy thẳng này lần khần đến phát mệt, liền “hứ” một tiếng:

- Tàn không nói thì thôi!

Trước khi quay mình bỏ đi, nó còn buông một câu giận lẫy:

- Chắc Tàn không coi mình là bạn rồi!

Đầu óc thẳng Tàn đang váng vất, câu nói của Minh Trung ném ra khiến nó cảm thấy mặt đất dưới chân như nghiêng đi. Còn trái tim trong ngực nó thì đang không ngừng rơi xuống và không có vẻ gì sắp ngừng lại...

Kính vạn hoa 52

Chương 7

Nhỏ Minh Trung đã bỏ đi từ lâu rồi mà con nhà Tàn vẫn đứng bần thần giữa sân nắng.

Nó đang sàng lọc các cảm giác, ngán ngẫm thấy các cảm giác cứ

trộn lẫn vào nhau - ngổn ngang, chông chéo, lộn tung phèo, nói chung là vô cùng phức tạp.

Nó đang thu thập và chấp nối các ý nghĩ để đầu khổ nhận ra chẳng có ý nghĩ nào mạch lạc, sáng sủa. Những ý nghĩ cứ đứt khúc và trôi lênh bênh trong đầu nó.

Một lát, Tàn thấy mình ngồi trên băng ghế dưới gốc phượng, đang cố rà soát lại bản thân.

Nó không rõ cách xử sự của nó vừa rồi trước sự dò hỏi của Minh Trung là đúng hay sai và điều đó làm nó dằn vặt ghê gớm.

Nó đã làm tất cả những gì “cô giáo” Lan Kiều mách bảo (những chuyện mà nó không nghĩ có ngày nó sẽ làm) chỉ để Minh Trung quan tâm đến nó.

Nhưng khi mọi thứ đã có kết quả, Minh Trung đã tỏ thân thiện với nó, đã ước hỏi về “bạn ấy” của nó thì nó lại lúng túng và ngớ ngẩn để vượt mặt cơ hội.

Có lẽ mình đã không chuẩn bị tinh thần từ trước! Mình không bao giờ nghĩ có lúc Minh Trung sẽ gặp mình để hỏi thăm về “bạn ấy” của mình! Tàn loay hoay tự bào chữa, nhưng rồi nó biết đó không phải là lý do thực sự. Chẳng qua nó sợ nếu nó tiết lộ “bạn ấy” là Minh Trung, nó không biết Minh Trung sẽ phản ứng như thế nào.

Minh Trung gần đây có cảm tình với nó thật, nhưng thiện cảm đó xuất phát từ việc nó đã tình nguyện giúp đỡ Minh Trung ổn định trật tự lớp. Nếu biết Tàn làm vậy chỉ vì thích mình, chắc Minh Trung chửi Tàn tất bết quá. Có khi nó nổi khùng vác guốc rượt Tàn chạy lòng vòng quanh sân trường cũng nên. Nghĩ vậy nên Tàn hải, chối bay chối biến.

Nhưng nếu chỉ với lý do đó thì ý nghĩ và cảm giác trong lòng thẳng Tàn cũng chưa đến nỗi gọi là phức tạp. Đằng này, Tàn không dám thú nhận mình thích Minh Trung một phần cũng vì nó sợ điều ngược lại: nhờ Minh Trung không chửi như tát nước vào mặt nó hoặc rượt đánh nó, nhờ Minh Trung cũng thú nhận là thích nó thì Tàn không biết phải làm gì tiếp theo.

Tàn chưa bao giờ để trí tưởng tượng của mình đi xa hơn những gì “cô giáo” Lan Kiều đã bày vẽ, cho nên khi đã làm mọi cách để người ta thích lại mình và người ta có vẻ sắp sửa thích mình rồi thì nó lại dậm hoảng. Tự dưng nó chợt dạ thối lui.

Bây giờ thì nó đang vò đầu bứt tai và tự nguyên rửa mình tội bởi về cái sự nhát cáy đó.

Nó thò tay lên cốc đầu: Ngu ơ!

Chưa hả, nó cốc đầu cái nữa: Đồ thỏ đế!

Vẫn chưa đã nư, nhưng lần này Tần chưa kịp cốc thêm cái thứ ba thì chuông vào học đã vang lên, nếu không có lẽ đầu nó chẳng mấy chốc đã mọc lên mấy cái bướu rồi.

Thằng Dưỡng và Hiền Hòa thấy Tần lếch thếch vào lớp, mặt mày buồn xo thì lạ lắm.

Hiền Hòa ngồi ngay cạnh Tần, cứ chốc chốc lại quay sang:

- Bữa nay Tần làm sao thế?

- Có chuyện gì vậy hờ Tần?

Tần chỉ biết ậm ừ cho qua. Nhưng con nhỏ Hiền Hòa cứ lảng nhảng hỏi hoài. Nó hỏi dai nhách, đến nỗi Tần biết mình không thể giả điếc với con nhỏ này được.

Cuối cùng nó nhún vai:

- Tại mình lo cho trận đấu chiều nay đó mà.

Chiều nay, đội bóng lớp 10A9 của tụi nó gặp đội bóng lớp 11A5 trong trận bán kết giải bóng đá toàn trường thật.

Gần Tết, nhà trường tổ chức hội thao, hội diễn: các lớp thi tài ca hát, diễn kịch, làm báo tường, bóng đá, bóng chuyền, bóng ném...

Đội bóng đá lớp 9A4 vốn là đội bóng sừng sỏ của trường Tự Do năm ngoái. Lên cấp ba, chuyển qua trường Đức Trí, đội hình chủ lực đi theo đầy đủ: đội trưởng Tiểu Long, Minh Vương, Quý ròm, Hải quân, Dưỡng, Tần và Lâm. Mấy đứa trường Thống Nhất năm ngoái như Gia Nghĩa, Mười, Oánh ở trong thành phần dự bị.

Trong đội, Tần bắt gôn, dự bị cho nó vẫn là thủ môn Đỗ Lễ - tụi bạn gọi đùa là “thủ môn dễ lỗ” vì thằng này tâm lý không vững, khi bị đối phương gây sức ép mạnh thế nào cũng lụp chụp để lọt vài quả lẳng xẹt. Ngay từ năm lớp 8, Đỗ Lễ đã bị thằng Lâm “thi sĩ Hoàng Hôn” đặt vé trên chọc “Vì Đỗ Lễ chuyên môn... dễ lỗ/ Mình tốn tiền mua rô đưng banh”. Từ đó con nhà Đỗ Lễ chết tên luôn. Tụi bạn toàn gọi nó là “thủ môn dễ lỗ”.

Vì vậy mà ở những trận đấu quan trọng, trách nhiệm bảo vệ khung thành đè nặng lên vai Tần. Hiền Hòa cũng hiểu điều đó. Nghe Tần nói vậy, nó chẳng nghi ngờ gì hết. Chỉ động viên:

- Tần là thủ môn xuất sắc nhất trường Tự Do năm ngoái mà sợ gì!

Tần chép miệng:

- Sợ chứ! Tụi 11A5 chơi bóng có nghề lắm!

- Sợ gì mà sợ! - Thằng Dưỡng ngồi đầu bàn bên kia nói với qua, giọng hậm hực - Chiều nay tao phang tụi nó gãy giò cho mày coi!

- Thôi đi! - Hiền Hòa nhăn mặt - Dưỡng nói gì thấy ghê!

Tần nhún vai, dọa:

- Mày đá gấu, bị trọng tài đuổi ra sân, đội mình đá thua vì thiếu người

là cả lớp xúm vào làm thịt mỳ đó!
Nhỏ Hiền Hòa chớp mắt:
- Chiều nay Tàn và Dưỡng cố lên nha!

Dưỡng toét miệng cười:

- Dĩ nhiên rồi!

Thằng Tàn cũng nói:

- Dĩ nhiên rồi!

Hai đứa đều trả lời giống nhau, chỉ khác là thằng Tàn không tin tưởng vào câu nói của mình lắm. Thực ra Tàn đâu có ngán tụi 11A5. Nó đã xem tụi này chơi mấy trận ở vòng ngoài rồi. Đội 11A5 là một đội bóng mạnh, nhưng không mạnh đến mức tụi thằng Tàn không vượt qua được.

Con nhà Tàn chỉ sợ mình không vượt qua được sự vương vít trong lòng thôi. Mỗi lần nghĩ đến Minh Trung, nghĩ đến sự lóng nga lóng ngóng của nó trước con nhỏ này là tay chân Tàn như không còn hơi sức, lúc đó chắc nó còn “để lố” gấp mấy lần thằng Đỗ Lễ.

Cũng may cho Tàn, từ lúc tụi bạn phản ứng trò đùa dai của thằng Lâm, “thi sĩ Hoàng Hôn” không còn trêu nó nữa. Lâm đá vai tiền vệ trong đội bóng, có lẽ cũng không muốn thủ môn của mình tinh thần hoảng loạn trước khi đá trận bán kết sinh tử với tụi 11A5. Ờ, nếu thằng Lâm vẫn tiếp tục lải nhải mấy vần thơ ứng tác của nó, chiều nay thủ môn Tàn chắc phải “lấy rổ đựng banh” thiệt chứ chẳng chơi!

* * * * *

Bữa đó, một lần nữa Tàn và Lan Kiều lại là hai đứa cuối cùng rời khỏi lớp. Giống hệt như lần trước.

Có vẻ như “học trò” Tàn muốn nói chuyện với “cô giáo” Lan Kiều và “cô giáo” cũng đang có chuyện muốn nói với “học trò”.

Tàn đã nguôi ngoai chuyện nó bị bạn bè chọc ghẹo về bài thơ Bạn ấy, à quên, bài thơ Đôi khi. Nó đã thôi trách Lan Kiều “xúi dại”. Lòng nó bây giờ chỉ canh cánh một điều: nếu mai mốt lớp phó Minh Trung lại cắc có hỏi nó về “lý lịch” của “bạn ấy” trong bài thơ thì nó phải đối phó ra sao.

Trong khi Tàn chưa biết phải mở miệng như thế nào thì may cho nó, Lan Kiều đã lên tiếng trước:

- Khi nãy mình thấy Tàn đứng nói chuyện với Minh Trung nè.

Tàn chớp mắt:

- Vậy hả? Bạn đứng ở đâu mà thấy?

- Mình đứng chỗ hành lang ngó ra. - Lan Kiều đáp, rồi nó hạ giọng tò

mò hỏi - Hai bạn nói gì với nhau vậy?

Tần liếm môi:

- Minh Trung hỏi tôi về bài thơ Bạn ấy...

- Bài thơ Đôi khi. - Lan Kiều nhăn mặt.

- À quên, bài thơ Đôi khi. - Tần lỏn lỏn - Minh Trung hỏi bài thơ đó tôi viết cho bạn nào vậy?

- Hay quá! - Lan Kiều long lanh mắt, reo lên - Như vậy là “cá đã cắn câu”. Thế Tần đáp như thế nào?

Tần nuốt nước bọt:

- Tôi... tôi...

- Tôi sao? Thấy “cô giáo” nhìn mình chăm chăm, tự nhiên “học trò” nghe cổ họng khô rang. Thế là nó lại tiếp tục lấp bắp:

- Tôi... tôi...

Dòm bộ tịch thẳng Tần, Lan Kiều biết mình còn phải chờ đến Tết Ma Rốc. Nó sốt ruột quá, bèn hỏi thẳng:

- Tần nói là Tần viết tặng Minh Trung chứ?

- Không. - Tần lắc đầu, hai gò má nóng ran.

- Ủa. - Lan Kiều dựng mắt lên - Chứ Tần nói sao?

Tần khó nhọc đáp, trông nó rặn từng tiếng mà Lan Kiều muốn khóc quá chừng:

- Tôi nói bài thơ đó... tôi không tặng... cho bạn nào hết.

- Trời đất! Sao Tần lại nói vậy? - Lan Kiều kêu lên thất vọng, nó nhìn thẳng Tần bằng ánh mắt như thể thẳng này vừa làm một điều gì đó hết sức ngu ngốc.

Tần ngó lơ chỗ khác để không phải nhìn vào mặt nhỏ bạn, nhưng ngay cả như vậy nó vẫn không cảm thấy nó ít tội lỗi hơn. Nó lúng búng nói, không quay mặt lại, giọng bỗng dưng nghèn nghẹt như phát ra từ lỗ mũi:

- Tại lúc đó tự nhiên tôi sợ...

Đôi mày Lan Kiều cau lại:

- Tần sợ gì?

Tần buồn bã:

- Tôi sợ tôi nói ra, Minh Trung sẽ giận tôi, sẽ chế nhạo tôi, sẽ xách guốc rượt tôi chạy quanh sân trường...

- Tần khờ quá. - Lan Kiều khẽ lắc mái tóc - Minh Trung sẽ không giận Tần, cũng không chế nhạo Tần.

Nó cười khúc khích:

- Càng không xách guốc rượt Tần.

Tần quay mặt lại, nhìn sững nhỏ bạn:

- Sao bạn biết?

- Sao lại không biết.
- Lan Kiều lắc mái tóc lần nữa, mặc dù tóc nó lúc này đã nằm qua một bên - Chắc chắn Minh Trung đã đoán ra bài thơ đó Tần viết cho bạn ấy.

- Minh Trung đã đoán ra?

- Ờ.

Mặt thẳng Tần thuôn ra:

- Thế sao bạn ấy còn hỏi tôi?

- Tần khờ quá!

Lần thứ hai trong vòng chưa tới năm phút, “học trò” Tần bị “cô giáo” Lan Kiều chê “khờ”. Nhưng con nhà Tần chẳng lấy đó làm buồn, vì tự nó cũng thấy nó khờ thiệt. Nó thấy nó đang ngu đi từng phút một.

Cho nên nó ngoan ngoãn đồng tai nghe Lan Kiều giải thích:

- Minh Trung hỏi là vì bạn ấy muốn nghe chính miệng Tần xác nhận điều đó.

Tần há hốc miệng:

- Để chi vậy?

Thấy thẳng Tần muốn chứng minh nó thuộc loại “khờ hết thuốc chữa”, Lan Kiều muốn nắc lên một tiếng quá. Không nắc được, nó nói mà miệng méo xệch:

- Thì con gái nào mà chẳng thích nghe con trai nói thế.

- Thế à. - Tần buột miệng, nghe chán phèo, trông nó ngây ngô như đang mắc kẹt giữa mớ cảm giác lộn xộn của mình.

Lan Kiều hít vô một hơi để yên tâm rằng mình chưa bị vẻ mặt ngu ngơ của thẳng Tần làm cho buồn ngủ:

- Điều này còn quan trọng hơn nè.

- Điều gì?

- Minh Trung chờ Tần xác nhận để bạn ấy có dịp nói cho Tần biết là bạn ấy cũng thích Tần!

Lan Kiều nói bằng giọng quả quyết đến mức thẳng Tần rơi luôn ra ngoài rìa cơn mê. Nó cựa quậy người, chớp chớp mắt, tỉnh như sáo:

- Bạn nói thiệt không?

- Sao lại không thiệt! Mình là con gái, mình biết mà!

Thực ra thẳng Tần cũng từng nghĩ đến điều Lan Kiều nói, và nó vừa mong vừa không mong điều đó xảy ra. Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua óc nó mơ hồ như một bóng chim bay. Nó không chắc Minh Trung thích nó. Ờ, chẳng có gì rõ ràng hết. Bây giờ nghe Lan Kiều nói chắc như đinh đóng cột, lòng nó bất chợt xao xuyến lạ.

Tần lại bắt gặp mình vừa hân hoan vừa sợ hãi, và thiệt sự thì nó không rõ cảm giác nào mạnh hơn cảm giác nào.

Lan Kiều không hiểu được tâm trạng Tần, thấy mặt mày thẳng này lúc đỏ tía lúc trắng bệch nó tưởng Tần đang lên cơn sốt rét do phần khởi quá mức, liền sốt sắng “phán”:

- Lần sau Minh Trung còn hỏi như vậy nữa, Tần phải nói rõ là bài thơ đó Tần viết cho bạn ấy nha! Tần nuốt nước bọt:

- Thế nhờ Minh Trung thích lại tôi thật thì sao?

- Ủa, chứ chẳng phải Tần đang mong điều đó sao?

Lan Kiều tròn xoe mắt, nó sửng sốt đến mức không biết mình đang trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi, và trông cái cách nó nhìn thẳng Tần lúc này có cảm giác nếu như nó tin vào tai mình thì nó đang không tin thẳng Tần vẫn còn lý trí.

Thằng Tần có vẻ như không còn lý trí thật. Nó nắm tay lại, rồi duỗi các ngón ra, rồi nắm chặt lại, như phân vân không biết chọn động tác nào cho phù hợp với các ý nghĩ rối bời trong đầu nó. Đôi lúc nó cũng không biết nó muốn gì nữa.

Tần cảm thấy nó có lỗi với Lan Kiều quá. “Cô giáo” của nó đã tận tình dạy bảo nó, đã thức suốt đêm (chắc vậy!) làm thơ giùm nó để nó giải bày tình cảm với “người ta” (giống như làm giùm bài thi tốt nghiệp vậy!), thế mà bây giờ kết quả đã như ý rồi, “người ta” đã kêu tên nó lên để “phát bằng tốt nghiệp” thì nó lại trốn biệt.

Lan Kiều dán mắt vào bộ mặt khó coi của thằng Tần một hồi lâu, và sau khi đi từ sửng sốt đến ngỡ ngàng, từ thắc mắc đến ngờ ngợ, nó bắt đầu hiểu ra:

- Hồng lẽ Tần thích Minh Trung nhưng lại sợ Minh Trung thích lại mình?

Tần sè sẹ thở ra khi nghe Lan Kiều nói trúng phóc tâm trạng của mình.

“Học trò” Tần quay mặt đi và rón rén gật đầu, cứ như thể nó là “học trò mẫu giáo” thật và cậu học trò khốn khổ đó vừa xấu hổ thừa nhận với cô giáo là mình vừa trót “bĩnh” ra quần.

“Cô giáo” Lan Kiều ngấm nghĩa cậu “học trò” thêm một hồi nữa rồi khẽ nhắm mắt lại như để cho bớt sốc. Trong tư thế không muốn nhìn thẳng vô sự thật trước mắt đó, Lan Kiều lắc đầu, ngán ngẩm:

- Mình không hiểu nổi Tần!

Tần chép miệng, ỉu xiu:

- Tôi cũng có hiểu tôi đâu.

- Biết vậy mình đã không chỉ cách cho Tần.

Lan Kiều nói giọng chán chường, vừa nói nó vừa xách cặp đứng lên như muốn kết thúc câu chuyện.

Tần chộp cứng cặp sách của nhỏ bạn, giọng hoảng hốt:

- Bạn khoan về đã! Thực ra tôi chỉ sợ nhớ Minh Trung thích tôi thì tôi không biết phải làm gì tiếp theo thôi!

Kính vạn hoa 52

Chương 8

Lan Kiều không ngờ trên đời lại có một đứa “tò” như thằng Tần. Con trai thành phố gì mà ngờ nghệch quá sức. Nó chán quá, không biết phải nói gì với thằng này nữa. Đúng là để dạy một đứa học trò thông minh chỉ cần một cô giáo không thông minh lắm nhưng để dạy một đứa học trò khờ khạo như thằng Tần thì cô giáo đó phải thông minh siêu đẳng mới được.

Lan Kiều thấy mình không thuộc loại thông minh siêu đẳng. Nó đã chán “dạy” thằng Tần rồi. Chẳng lẽ một đứa con gái lại đi bày cách cho một đứa con trai trong những chuyện khó nói như thế này.

Thích người ta và được người ta thích lại mình, sau đó thì sao mà cũng không biết! Ờ, mà sau đó thì sao há? Đang bực bội tên “học trò” đàn độn, “cô giáo” Lan Kiều chợt giật mình khi nhận ra ngay cả mình cũng không biết làm sao nếu ở trong trường hợp đó.

- Tần chờ một lát để mình suy nghĩ đã!

“Cô giáo” liền hạ giọng bảo “học trò” rồi đặt cặp sách trở lại lên bàn, thông thả ngồi xuống ghế.

Bụng mừng rơn, Tần ngồi xuống bên cạnh, cố không gây ra một tiếng động nhỏ để Lan Kiều “suy nghĩ”.

Lan Kiều suy nghĩ nom rất là khổ sở, nó cau mày, nhăn trán, véo môi, chốc chốc lại thở ra làm thằng Tần rình xem cứ thấy tim đập loạn. Xem nhỏ bạn nó “suy nghĩ” mà tim nó còn mệt hơn là xem phim trinh thám.

Tại Lan Kiều nghĩ tới nghĩ lui hoài mà đầu óc vẫn chưa sáng ra chút nào đó mà.

Lúc đầu, Lan Kiều cứ tưởng dễ. Đọc trong sách báo, xem trong phim ảnh, thấy con trai con gái thích nhau thì rủ nhau đi chơi, đi xem phim, xem hát, dễ dàng nhất là rủ đi ăn chè hoặc đi uống nước. Xem các hình ảnh về tuổi trẻ bây giờ trên internet, Lan Kiều thấy tụi nó còn “bạo” hơn nữa.

Nhưng đó chuyện của người ta. Đọc hoài, xem hoài, thấy thường, thấy “có gì đâu mà không biết”.

Hóa ra không phải vậy. Năm ngoái Lan Kiều học trường Tự Do, năm nay học trường Đức Trí, toàn trường nề nếp, nó nhìn chung quanh đâu có thấy những cảnh như nó xem trên phim, trên internet. Bây giờ nếu có đứa bạn trai nào trong lớp lại gần thủ thỉ rủ nó đi uống nước chắc chắn nó sẽ đỏ mặt từ chối. Còn không nó sẽ hét lên “Ông điên hả?”. Đi nguyên một nhóm bạn thì được. Chỉ có một đứa con trai và một đứa con gái chui vô quán, nó thấy kỳ cục thế nào. Chui vô rạp chiếu phim tối thui còn “kinh dị” hơn nữa. Vậy nếu mình thích đứa con trai đó và đứa con trai đó cũng thích mình thì sao nữa hả? Lan Kiều đưa tay bóp muống móp cả trán, tưởng như cái trán là quả chanh, nếu kiên trì sẽ vắt được vài giọt sáng kiến. Nhưng hông có giọt sáng kiến nào chảy ra hết. Bây giờ thì Lan Kiều đã thông cảm cho thằng Tàn rồi. Nó nhận ra nó cũng đâu có hơn gì thằng bạn nó về cái khoản này. Thực ra từ trước đến giờ, nó đã thích ai đâu! Thấy thằng Tàn “để ý” nhỏ Minh Trung thì nó nhảy vô làm “sư phụ” chơi cho vui vậy thôi. Học trò nhờ sư phụ giảng về lý thuyết thì được, còn bắt sư phụ dạy về thực hành thì sư phụ chỉ có khóc. Sư phụ không khóc. Nhưng sư phụ trầm ngâm lâu ời là lâu, đến mức thằng Tàn nghe bụng đói meo vì đã sắp đến giờ ăn trưa. Nhưng Tàn cố nén, chuyện quan trọng như vậy nó không thể làm sư phụ nó phân tâm được. Nó đề tay lên bụng, cố chặn những tiếng sôi óc ách, mím môi nhìn sư phụ, quyết không để câu chuyện của bao tử làm hại câu chuyện của trái tim. May cho nó là sư phụ nó chắc cũng đói bụng như nó. Nên rốt cuộc Lan Kiều buộc phải mấp máy môi:

- Mình nghĩ ra rồi.

Giọng con nhỏ yếu ớt, không rõ do đói hay do thiếu tự tin. Nhưng với thằng Tàn, bốn từ “mình nghĩ ra rồi” còn vang hơn cả tiếng chuông.

Mắt nó sáng trưng:

- Bạn nghĩ ra rồi hả? Hay quá! Thế bây giờ tôi phải làm sao?

Lan Kiều nhắm mắt lại, như không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của “học trò”:

- Tàn phải làm cho Minh Trung thích Tàn hơn nữa!

Tàn hóp bụng lại:

- Làm sao để Minh Trung thích tôi hơn nữa?
- Chiều nay Tàn phải bắt bóng cho thật hay.

Tàn liếm môi:

- Tôi sẽ bắt thật hay!
- Tàn phải giúp lớp mình thắng lớp 11A5.
- Lớp mình sẽ thắng!

Tàn thu nắm đấm, giọng quả quyết.

Đang hùng hồn, nó bỗng ngẩn ra:

- Ủa, chuyện đá bóng thì liên quan gì đến...

- Sao lại không liên quan! - Lan Kiều cắt ngang - Nếu Tàn trở tài giúp lớp mình giành chiến thắng, Tàn sẽ trở thành người hùng trong mắt bạn bè. Minh Trung lúc đó sẽ ngưỡng mộ, sẽ thích mê Tàn!

Tàn “à” lên một tiếng, đầu gục gà gục gặc. Nhớ đến thủ môn Dương Hồng Sơn của đội tuyển quốc gia được hâm mộ như thế nào sau khi đưa đội nhà đoạt chức vô địch Đông Nam Á, Tàn cảm thấy máu nóng chảy rần rật trong người. Nó xách cặp đứng lên, tay kia đấm vào không khí:

- Bạn nói đúng! Chiều nay tôi sẽ cố chơi thật hay!

Ờ, đúng rồi, nếu mình bắt bóng thật hay, đưa đội bóng lớp mình vượt qua trận bán kết rồi sau đó thắng nốt trận chung kết để giành Cúp vô địch, chắc chắn Minh Trung sẽ ngưỡng mộ mình. Nó đã hài lòng về chuyện mình tích cực giữ gìn trật tự trong lớp, bây giờ thêm ngưỡng mộ tài năng bắt bóng của mình nữa, chắc chắn nó sẽ thích mình.

Còn nếu đã thích mình rồi, nó sẽ thích mình gấp bội.

Dọc đường về, Tàn như bay trên đôi cánh mộng mơ. Lần đầu tiên đạp xe giữa trưa nắng mà Tàn chẳng thấy mệt tí ti ông cụ nào.

Lòng nó đang rộn rã. Như có Tết về.

Nó nghe cây lá đang ra hoa trong hồn nó.

Hồn nó đang mở hội mà.

Ngày hội đó chỉ bé mọn khi gần về tới nhà, Tàn mới chợt nhớ ra: Ủa, nếu mình bắt bóng thật hay để Minh Trung thích mình, thậm chí thích mình gấp bội thì mình phải làm gì tiếp theo há?

Tàn hoang mang tự hỏi. Nó bỗng mếu xệch miệng khi nhận ra “cô giáo” Lan Kiều thực ra chẳng giải đáp cái con khỉ gì cho thắc mắc của nó hết.

Tàn bần thần nhớ lại, nó đang cần biết “Nhờ Minh Trung thích tôi thì tôi phải làm gì?”. “Cô giáo” nó lại trả lời “Tàn phải bắt bóng cho thật hay”. Giống như nó đang bí bài tập vật lý mà cô giáo nó lại lảm càm đưa cho nó bài giải môn hình học.

“Cô giáo” nó bắt nó ngồi lại lớp đến trưa trờ trưa trệt, nhin đói nhin khát để nghe “cô” giảng bài trật lất. “Bài toán” cuộc đời ra cho nó cuối cùng vẫn còn nguyên đó, chưa nhúc nhích được chút nào, mai mốt đi thi, nó lãnh zero là cái chắc.

Tần vừa đạp xe vừa nghĩ lan man, bắt đầu ngờ rằng “cô giáo” nó chả có kinh nghiệm gì trong chuyện này. Ờ, Lan Kiều chỉ có tài làm thơ thôi. Con nhỏ đã thích ai đâu mà biết “phải làm gì”. Tần học chung với Lan Kiều từ năm lớp sáu, con nhỏ này mà có bạn trai là nó đi đầu xuống đất liền. Hèn gì lúc nãy Lan Kiều suy nghĩ trông đến khổ! Cứ như nhỏ bạn nó đang bị chứng nhức đầu hành hạ chứ không phải là đang nghĩ ngợi! Tần nhớ lại, và nó thở ra đầy phiền não: Như vậy chuyện Lan Kiều khẳng khẳng “Minh Trung chờ Tần xác nhận để bạn ấy có dịp nói cho Tần biết là bạn ấy cũng thích Tần” chắc là do Lan Kiều tưởng tượng ra. Nó nói vống lên như thế để mình vui đó thôi. Nó “muốn làm cho bạn ấy/ vui thêm được một ngày” đó mà.

Ngày hội trong lòng Tần khép lại cũng có điều hay. Nó như người nằm mơ choàng tỉnh. Nó không cưỡi trên mây nữa mà bay là là ngọn cỏ, để nhớ có té cũng không đến nỗi gãy cổ. Bây giờ nó mới thấy nó giống anh chàng bộp chộp trong câu tục ngữ “chưa đỗ ông Nghè đã đe hàng Tổng”. Chưa biết Minh Trung có thích lại mình hay không đã nghĩ cách “đổi phó” rồi. Tưởng bỏ ời là tưởng bỏ!

Bây giờ thì Tần đã biết mình “phải làm gì” rồi. Đúng như “cô giáo” lảm cẩm của nó đã phán “Phải bắt bóng cho thật hay”. Trong đội bóng của nó hồi cấp hai, tiền đạo Quý ròm được xưng tụng là “Mũi tên vàng”, còn nó được bạn bè tặng biệt danh là “Đôi tay nhựa”, lừng lẫy lắm chứ đâu phải đùa!

Tìm ra chân lý, con nhà Tần khoái quá. Nó cao hứng lái xe bằng một tay. Tay kia nó búng “tróc, tróc”, hạ quyết tâm: Chiều nay “đôi tay nhựa” phải “trét thêm keo”. Để vồ đâu dính đó. Thắng tại 11A5 rồi còn phải thắng tiếp đối thủ trong trận chung kết nữa để đưa đội bóng 10A9 lên ngôi vô địch, lúc đó họa may con nhỏ Minh Trung mới thích mình, ngốc ời!

* * * * *

Sân bóng bên hông trường Đức Trí tưng bừng ngay từ hai giờ rưỡi chiều, mặc dù trận đấu bán kết thứ nhất giữa hai đội bóng 10A9 và 11A5 đúng ba giờ mới bắt đầu.

Trên sân bóng rõ được thiết kế lại cho môn bóng đá bảy người, cổ động viên hai đội ngồi chen chúc trên hai khán đài đối diện. Trong khi bọn con trai hai phe thi nhau đấu võ mồm thì bọn con gái vừa cắn hạt hướng dương vừa cười đùa rúc rích.

Đó là nói lúc trận đấu chưa khai diễn. Đến khi trọng tài dẫn hai đội ra sân thì bọn con gái chẳng thém nhả hạt nữa. Cả bọn thi nhau gào lên, mồm miệng hóa ra còn lớn hơn đám con trai.

“Hợp xướng giọng nữ” bên khán đài 11A5 phát ra eo éo:

- 11A5, cố lên!

- 10A9, cố lên! - Bên này, nhỏ Kim Em cũng oang oang, nó to con nhất lớp nên giọng nó vang vang như phát ra từ một chiếc kèn đồng, một mình nó thừa sức át giọng cả phe đối phương.

Thủ môn Tần đi ngay sau đội trưởng Tiểu Long, hồi hộp tiến ra sân. Nghe bạn bè cổ vũ, nó ngược mặt lên khán đài, mặt ửng lên sung sướng.

Bất gặp cử chỉ của “học trò”, “cô giáo” Lan Kiều vỗ tay bôm bốp, miệng hét âm:

- Tần ơi! Chụp cho hay nha!

Thấy thằng này nhìn dáo dác như tìm kiếm, Lan Kiều đứng hẳn người lên, hai tay đưa lên đầu vẫy vẫy:

- Tần ơi, Tần!

Thấy “học trò” nhìn mình toét miệng cười, Lan Kiều tranh thủ nhắc ngay, sợ “học trò” quên “nhiệm vụ”:

- “Người hùng, người hùng”! “Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ”! “Thích, thích, thích”! Nhớ nha Tần!

Lan Kiều nhiệt tình quá, làm một tràng khiến thằng Tần đang toe toét bỗng giật thót, lật đặt quay đầu ngó đi chỗ khác.

Quả như Tần lo lắng, Lan Kiều vừa hô dứt tràng “mật mã”, chưa kịp ngồi xuống, nhỏ Quỳnh Như đã quay sang, chúm chím:

- À, bây giờ thì mình biết “bạn ấy” trong bài thơ của Tần là ai rồi!

- Là ai? - Lan Kiều ngạc nhiên.

Quỳnh Như đập tay lên vai bạn:

- Là Lan Kiều chứ là ai!

- Bậy nào!

- Chối gì nữa! - Quỳnh Như chu miệng - Đội bóng cả mớ người, sao bạn không cổ vũ ai mà chỉ cổ vũ mỗi mình bạn Tần?

Thằng Cung ngồi bên cạnh nhả nhừ hùa theo:

- Đúng rồi! Chỉ có “bạn ấy” của thằng Tần mới âu yếm gọi nó là “người hùng”, còn khai huých toẹt mình “ngưỡng mộ” và “thích” nó giữa chốn đông người như thế thôi!

Quỳnh Như liếc Cung, nháy mắt:

- Cái đó kêu là gì hả Cung?

Như chỉ đợi có vậy, Cung đặt tay lên ngực, nghiêm trang đáp:

- Theo “tử điển yêu Titanic”, cái đó kêu là “tổ tình công khai và trực diện”.

Lan Kiều đỏ mặt, vung tay lên:

- Mình đập hai bạn bây giờ! Toàn nói gì đâu không hà!

Nếu hôm đó Lan Kiều bị Quỳnh Như và thằng Cung nghi oan vụ “bạn

ấy” thì nổi oan đó xét cho cùng cũng xứng đáng. Vì nhờ “câu thần chú” chỉ có nó và “cô giáo” nó hiểu mà bữa đó con nhà Tần bắt bóng như lên đồng.

Xét về tương quan lực lượng, đội 10A9 và đội 11A5 có thể nói là cân tài cân sức, bên tám lạng bên nửa cân. Nhưng hôm đó sở dĩ bên “tám lạng” thắng bên “nửa cân” 2-0 chính là do bên “tám lạng” có một thủ môn đang “rung động đầu đời” đứng trong khung gỗ.

Tần bồ bên trái, nhào bên phải, đẩy bật và tóm gọn những quả bóng bắn tới như mưa từ các chân sút 11A5 trước những tràng pháo tay như sấm dậy từ hai bên khán đài.

Được cổ vũ, con nhà Tần càng chơi bóng như trong mơ. Những cú bay lượn và những pha phá bóng không tưởng của nó làm dậy lên vô số những tiếng la hét phấn khích. Tần chơi xuất thần đến nỗi không chỉ cổ động viên 10A9 mà ngay cả cổ động viên 11A5 cũng đứng bật dậy hò reo sau mỗi pha bay người bắt bóng của nó.

Thằng Cung dụi mắt lia lịa, văng bậy một cách sung sướng:

- Mẹ nó! Bữa nay thằng Tần nó “lên cơn điên” hay sao ấy!

Giọng Lan Kiều trên khán đài khản đặc:

- Giỏi lắm... Tần... ời!

Lớp phó kỷ luật Minh Trung rưng rưng:

- Tuyệt quá...

Không nói thì ai cũng biết khi trọng tài thổi hồi còi chấm dứt trận đấu, thằng Tần đã bị đồng đội xúm lại đè bẹp gí và thụi vào người “bình, bình” để chúc mừng như thế nào.

Các cổ động viên 10A9 trên khán đài cũng tràn cả xuống sân. Khi thằng Tần lóp ngóp bò dậy cố thoát ra khỏi vòng tay đồng đội thì ngay lập tức nó lại bị chôn sống dưới trận mưa những lời tán tụng mà các cổ động viên thi nhau dội tới tấp lên đầu nó.

Tần vừa mệt vừa cảm động. Và mắt nó chột hoa lên khi lớp phó kỷ luật Minh Trung tiến lại gần nó với chiếc khăn trên tay.

Minh Trung giúi chiếc khăn vào tay nó, mỉm cười:

- Tần lau mồ hôi đi nè!

Tần run run cầm lấy chiếc khăn, ngỡ như đang cầm... tấm thiệp Valentine, miệng lúng búng:

- Cảm ơn...

Lấp bắp xong, nó đứng đực ra đó, tim đập bình bình. Đến khi Minh Trung giục, nó mới cẩn thận chấm chiếc khăn lên trán, chấm nhẹ nhẹ thôi. Nó sợ mồ hôi làm ướt “tấm thiệp” trên tay.

Tần vừa chấm mồ hôi vừa lăm lét nhìn quanh, sợ tụi bạn nghe thấy điệu nhạc rock đang phát ra rộn rã từ trong lồng ngực nó.

Nhưng đang ngây ngất trong niềm vui thắng trận, chẳng đứa nào để ý đến bộ tịch ngượng ngịu của Tần.

À quên, nói chính xác thì có ba đứa.

Đứa thứ nhất là nhỏ Lan Kiều. Bắt gặp thằng này vừa lau mồ hôi vừa nhón nhác nhìn sang, ánh mắt Lan Kiều sáng bừng lên như muốn nói “Thấy chưa!” khiến “học trò” vừa trông thấy “cô giáo” đã xấu hổ ngoảnh vội sang phía khác.

Hai đứa kia là thằng Cung và nhỏ Quỳnh Như.

Cung và Quỳnh Như đứng xa xa, hết nhìn Minh Trung lại nhìn Lan Kiều, rồi lại nhìn nhau, và dù không thốt ra tiếng nào đứa này vẫn đọc được trên vẻ mặt ngơ ngác của đứa kia một câu hỏi to tướng: “Vậy giữa Minh Trung và Lan Kiều rốt cuộc thì đứa nào mới là “bạn ấy” của thằng Tần há?”.

Kính vạn hoa 52

Chương 9

Thằng Tần sống trên thiên đường suốt một tuần lễ liền.

Mặc dù trận bán kết đã lùi lại phía sau, tội bạn trong lớp vẫn nói không ngớt về chiến thắng của đội nhà, và dĩ nhiên những pha cứu bóng ngoạn mục của thằng Tần được đem ra bàn tán nhiều nhất.

Bài thơ Đôi khi của “thi sĩ” Lê Thanh Tần lại được nhắc tới, cũng do thằng Lâm đem ra giễu nhại, nhưng lần này tính chất đã khác hẳn.

Giờ ra chơi, “thi sĩ Hoàng Hôn” leo lên ghế, oang oang:

- Muốn làm cho cả lớp

Vui thêm được một ngày

Lại làm cho cả lớp

Ngây ngất cả tuần nay!

Đọc dứt, Lâm giơ cao tay:

- Đề nghị bà con cho thủ môn lớp ta một tràng pháo tay!

Khác với lần chọc ghẹo trước đây, lần này lời kêu gọi của “thi sĩ Hoàng Hôn” được bạn bè hưởng ứng nhiệt liệt, đứa nào đứa nấy vỗ tay rầm rầm. Ngay cả mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng toét miệng cười, chả buồn quát thẳng Lâm leo xuống khỏi ghế như mọi lần.

Trong những ngày sống trên mây đó, Tần càng hạnh phúc hơn nữa khi Minh Trung bất ngờ mang tới lớp tặng cho nó một cái đĩa VCD “Những pha cứu bóng xuất sắc nhất thế giới”.

Minh Trung chìa cái đĩa, chỉ nói vồn vện ba tiếng “Tặng Tần nè!” mà con nhà Tần nghe như cả một thùng mật ngọt rót vào tai khiến nó ngây ngất suốt cả buổi sáng.

Như vậy là con nhỏ Minh Trung thích mình rồi. Tần bản thân nghĩ. Hôm nọ nó đã hy sinh chiếc khăn tay thơm tho, sạch sẽ của nó cho mình lau mồ hôi. Hôm nay nó còn đem đĩa VCD tặng mình. Xưa nay mình chỉ nghe con trai tặng quà cho con gái. Con gái mà chủ động tặng quà cho con trai là “có chuyện” rồi.

Tần sướng quá, lại rủ thẳng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa ra căng-tin ngồi ăn chè và đấu hót.

Dĩ nhiên hai đứa bạn thân của thẳng Tần thỉnh thoảng vẫn dò hỏi nó về “bạn ấy” trong bài thơ Đôi khi nhưng nghe thẳng này chối biến lại thôi, không buồn thắc mắc nữa. Đạo này tụi nó quan tâm đến trận chung kết sắp tới với đội bóng lớp 12A3 hơn.

Thẳng Dưỡng trước hôm đá trận bán kết tự tin là thế, còn đòi đốn đối phương gãy giò, bây giờ nghĩ đến đội bóng tụi nó sắp phải chạm trán tới đây, mặt mày nó căng thẳng thấy ớn.

Sáng hôm đá trận chung kết, nó ăn chè gần như không vô. Giờ ra chơi, nó cứ ngồi ngoáy hoài chiếc muỗng vô lý chè, hết than vãn tới thở dài:

- Tụi nó ghê quá, Tần ơi!

- Thẳng nào thẳng nấy to như ông hộ pháp trong chùa! Tụi nó ủa mình một phát chắc mình té lăn cu quay quá!

Nhỏ Hiền Hòa trấn an:

- Đá bóng chứ có phải đấu vật đâu! To con chắc gì đã thắng!

Tần gật đầu:

- Ờ, to con chắc gì đã thắng!

Tần hòa theo Hiền Hòa nhưng mặt không giấu được vẻ trầm ngâm.

Tại trong thâm tâm nó thấy thằng Dưỡng nói đúng. Trận bán kết tụi nó đã vượt qua đội 11A5, nhưng vóc dáng học trò lớp mười và lớp mười một không xê xích nhau là mấy. So với tụi lớp mười hai thì khác hẳn. Tụi này xấp xỉ mười tám tuổi, sắp thành người lớn cả rồi, khối đũa mép đã lún phún ria. Đội bóng 10A9 của tụi nó đứng cạnh đội bóng 12A3 trông chênh lệch như đội thiếu niên đứng cạnh đội thanh niên, húc nhau chắc tụi nó vắng xa cả mười mét.

Tần nghĩ vậy nhưng nó không quá lo lắng như thằng Dưỡng. Dưỡng đá hậu vệ cùng Tiểu Long, vào trận thế nào cũng va chạm với mấy tiền đạo to con của đối phương nên nó ngán. Nghĩ đến cảnh giò cẳng quật nhau côm cốp là mặt nó xanh lè xanh lét.

Tần thì khác. Nó đứng trong khung thành, chỉ cần tập trung vào quả bóng. Nếu nó giữ được phong độ như đã thể hiện trong trận bán kết, chắc chắn đội nó sẽ thắng.

Tần múc muỗng chè cho vào miệng, tự tin mình sẽ bắt bóng nếu không hơn thì cũng không kém gì trận vừa rồi.

Lời tán dương của bạn bè mấy hôm nay đã chấp cánh cho nó.

Ánh mắt khuyến khích của “cô giáo” Lan Kiều khiến nó lâng lâng.

Rồi thái độ của Minh Trung đối với nó những ngày gần đây nữa, thiệt là êm đềm ấm áp. Mỗi lần nghĩ đến chiếc khăn tay và chiếc đĩa VCD của con nhỏ này, Tần lại cảm thấy lòng mình bồi hồi khó tả.

Nó đập tay lên vai thằng Dưỡng đang ngồi xếp như đồng giẻ ướt bên cạnh, giọng chắc nịch:

- Mày yên tâm đi! Chiều nay tao dứt khoát không để lọt lưới quả nào!

Tần nói, Dưỡng tin ngay. Nó mới chứng kiến tài nghệ của thằng này tuần trước đó thôi.

Mặt Dưỡng lập tức tươi lên:

- Nói được phải làm được nghe, mày!

Tần gõ chiếc muỗng vào thành ly thay cho lời hứa:

- Tao sẽ cố hết sức!

Tới phiên thằng Dưỡng đập tay lên vai Tần, nó đập mạnh quá làm thằng này nhăn híp:

- Tao tin mày mà!

- Mình cũng tin Tần. - Nhỏ Hiền Hòa nheo mắt - Chắc chắn Tần sẽ “lại làm cho cả lớp/ ngây ngất cả tuần sau” nữa cho coi!

Tần ưỡn ngực, hùng hồn:

- Chắc chắn rồi!

Trong căng-tin lúc này có ba đứa nhìn nhau.

Có thể thấy rõ sáu con mắt đang long lanh.

Dưới sáu con mắt là ba cái miệng.

Ba cái miệng đang cười toe toét.

Cứ như thể chiếc cúp vô địch bóng đá toàn trường đã nằm trong túi áo của tụi nó rồi. Mơ mộng ghê!

* * * * *

Bọn nhóc mơ mộng cũng đúng thôi.

Cuộc sống luôn luôn cần mơ mộng.

Một đứa con trai đang thích một đứa con gái càng cần mơ mộng hơn bao giờ hết. Dù rằng không phải giấc mơ nào cũng trọn vẹn. Và đôi khi nó bị tan vỡ bởi những nguyên nhân lãng ờm.

Ví dụ như nguyên nhân này đây: Ra chơi vô, con nhỏ Ngọc Thời không hiểu mắc chứng gì lại thò tay vô cặp sách mò mẫm. Nó lục lục tìm tìm một lúc rồi mặt mày bỗng nhiên tái nhợt, rú lên:

- Ôi, cái máy MP3 của mình...

Thằng Gia Nghĩa ngồi kế Ngọc Thời quay sang:

- Gì thế?

- Bạn có lấy cái máy nghe nhạc của mình không?

- Con nhỏ Ngọc Thời quỳnh quít hỏi, trông nó đã không còn tỉnh táo.

- Tôi đập bạn nha! - Thằng Gia Nghĩa nổi khùng - Bạn nói tôi là đồ ăn cắp hả?

Ngọc Thời mếu máo:

- Chữ ai lấy của mình? Mình cất trong cặp, vừa ra chơi vô đã mất rồi...

Nó gục đầu xuống bàn khóc hu hu làm cả lớp xôn xao.

- Chuyện gì thế? - Cả đồng cái miệng nhao nhao hỏi.

Lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó kỷ luật Minh Trung đứng bật lên khỏi chỗ ngồi gần như cùng lúc, và lên tiếng gần như đồng thời:

- Đề nghị các bạn giữ trật tự!

Lúc này thầy Khoa dạy toán chưa xuống tới nên lớp học nom bát nháo không thể tả: đứa khóc cứ khóc, đứa cười cứ cười, đứa la hét cứ la hét.

Lớp phó Minh Trung mặt hầm hầm, thò tay vô cặp định rút cuốn sổ ra. Nhưng nó vội bỏ ngay ý định đó. Từ ngoài cửa, thầy Quốc giám thị đã nhướn cổ nhìn vô, giọng sang sảng:

- Gì mà ồn thế các em?

Chỉ nghe cái giọng đe dọa của thầy Quắc thôi, chưa cần nhìn thấy gương mặt khó đăm đăm của thầy, tất cả cái miệng của tụi học trò 10A9 đều nín bật y như có ai thỉnh linh giật mắt âm thanh khỏi đôi môi tụi nó.

Trường Đức Trí có ba tầng dành cho ba khối lớp, mỗi tầng có một giám thị hành lang riêng. Trong ba giám thị, tụi học trò sợ thầy Quắc nhất. Đối với thầy, không có chuyện cảm thông hay tha thứ. Ngay cả con nhỏ Ngọc Thời, nếu không bận... khóc, chắc chắn nó đã lật đật nín ngay khi nghe tiếng của thầy Quắc rồi.

Xui là lúc này nó đang vui đầu vào hai cánh tay khóc rưng rức, tóc tai rũ rượi. Nó chẳng nghe thấy gì hết ngoài tiếng khóc lẫn tiếng lòng của nó. Và khi cả lớp đồng loạt dán miệng mình lại thì tiếng khóc ngon lành của nhỏ Ngọc Thời nổi lên mồn một.

Chỉ khi nín khóc để lấy hơi chuẩn bị khóc tiếp, Ngọc Thời mới ngạc nhiên nhận ra khung cảnh im ắng kỳ lạ đang vây quanh nó. Nó chợt dạ ngẩng mặt nhìn ra cửa, thấy thầy Quắc đứng ngoài cửa đang nheo nheo mắt nhìn vô. Ngọc Thời giật bắn người, tiếng khóc đột ngột tắt ngấm. Nhưng đã muộn.

- Nói tôi nghe! Làm gì mà em khóc lóc om sòm thế? - Thầy Quắc lừ lừ đi vô, hất đầu về phía nhỏ Ngọc Thời, nghiêm giọng hỏi.

Ngọc Thời lập cập đứng dậy, cũng chẳng phải nó tự đứng dậy nữa, làm như có một cái lò xo vô hình dưới mông nó đẩy bắn nó lên. Nó run rẩy trên hai chân, mặt biến sắc:

- Thưa thầy...

Thầy Quắc nhún vai:

- Em vuốt tóc lại đi đã. Đầu cổ bờm xờm thế kia. Lau nước mắt đi, rồi nói tôi nghe!

Ngọc Thời vuốt tóc, lấy cườm tay chùi nước mắt, "híc, híc" thêm vài cái rồi ngập ngừng bày tỏ nỗi lòng của mình.

Bấy giờ cả lớp mới sững sốt hay ra tại sao con nhỏ này bù lu bù loa lên như vậy.

Trán thầy Quắc nhăn tít trước lời tố cáo của đứa học trò. Thầy hắng giọng một cái rồi lướt mắt qua các dãy bàn, giọng lạnh tanh:

- Em nào lỡ "cầm nhầm" chiếc máy nghe nhạc của bạn này thì trả lại đi!

Cả lớp lặng thinh, chỉ có những cái đầu ngo ngoay nhìn nhau, lo lắng và ngờ vực. Lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó Minh Trung cũng đứng như trời trồng, hoàn toàn bất ngờ trước chuyện đang xảy ra.

Thầy Quắc gầm gừ:

- Em nào?

Vẫn không một lời đáp lại, cứ như thể cả lớp đang á khẩu.

Thầy Quắc đợi thêm một lát, rồi nói tiếp, mặt đanh lại:

- Tôi nhắc lại. Em nào trót lấy chiếc máy của bạn này thì trả lại đi. Tôi sẽ coi như không biết.

Thầy gằn giọng:

- Còn nếu để tôi lục soát và bắt quả tang thì to chuyện đấy!

Thầy Quắc đã mở ra cho thủ phạm một lối thoát nhưng vẫn không đưa nào lên tiếng nhận tội.

Sự ngoan cố của thủ phạm khiến mặt thầy Quắc sa sầm. Có thể thấy rõ ngực thầy đang phồng lên xẹp xuống sau lớp áo, cứ như thể thầy đang thở bằng bốn lá phổi.

Thầy hăm hăm quay sang Ngọc Thời:

- Em thuộc tổ mấy?

- Thưa thầy, tổ 1 ạ.

- Tôi sẽ bắt đầu từ tổ 1 trước.

Thầy cao giọng:

- Cả tổ 1 đứng hết dậy.

Lớp phó Minh Trung và “nạn nhân” Ngọc Thời đã đứng sẵn từ trước.

Bốn đứa Tần, Dương, Hiền Hòa và Gia Nghĩa lục tục đứng lên, mặt đứa nào đứa nấy xám như chì.

Nhưng thầy Quắc chưa bắt đầu ngay. Thầy đảo mắt quanh lớp, hừ mũi:

- Em nào là lớp trưởng lớp này?

Xuyến Chi đứng tại chỗ nãy giờ, vội vàng lên tiếng:

- Thưa thầy, em ạ.

- Tôi cảnh báo trước! - Giọng thầy Quắc phát rin rít qua kẽ răng - Nếu em nào đó không tự giác trả lại chiếc máy, tôi mà tìm ra, lớp này sẽ bị trừ điểm thi đua trong tháng và đầu tuần tới chuyện này sẽ bị nêu lên trước sân cờ để toàn trường lấy đó làm gương!

- Dạ. - Lớp trưởng Xuyến Chi lí nhí, giọng như sắp khóc.

Bên này, thằng Tần đổi chân hai, ba lần, bụng thon thót. Nó không biết thầy Quắc sẽ làm thật hay hù dọa, nhưng nghĩ đến cảnh “chuyện xấu” của lớp 10A9 sẽ bị phơi bày ra trước toàn trường, nó nghe mình mẩy lạnh ngắt.

Tần liếc Minh Trung, thấy đôi vai nhỏ bạn cũng đang run lên từng chập, lòng nó bất giác nao nao. Tần lúc lắc đầu, cố vét hết can đảm, lấp bắp:

- Thưa thầy...

Thầy Quắc lia mắt về phía Tần, cặp lông mày nhướn lên:

- Em có ý kiến gì?

Tần cúi đầu xuống, cắn chặt môi:

- Thưa thầy... em... em...

Trước vẻ mặt sừng sốt của thầy Quắc và của cả lớp, Tần khom mình lôi cặp sách trong ngăn bàn ra, lục lọi một hồi rồi ngượng ngáp lấy ra chiếc máy MP3 màu kim loại.

- A, thì ra là em à. - Thầy Quắc thở hắt ra, không rõ vui mừng hay giận dữ.

Trong khi nhiều cái miệng ở các dãy bàn “ồ” lên, thầy Quắc đưa mắt nhìn Ngọc Thời:

- Phải đây là chiếc máy của em không?

Ngọc Thời tròn mắt nhìn chiếc máy iPod Classic trên tay thằng Tần, gật đầu:

- Thưa thầy, đúng là nó ạ.

Thầy Quắc hất đầu về phía thằng Tần, hừ giọng:

- Trả lại cho bạn đi!

Câu chuyện diễn ra hoàn toàn bất ngờ. Bất ngờ nhất là không ai tin thủ phạm vụ đánh cắp là thủ môn Tần, đưa trước đây mười phút còn là người hùng của lớp 10A9. Tần còn là tổ trưởng tổ 1 nữa, thời gian gần đây lại được ban cán sự lớp nhiệt liệt biểu dương về thành tích tham gia giữ gìn trật tự trong lớp.

Thật oái ăm khi một đứa như thế lại là kẻ cắp. Nhưng dù không tin thì cả lớp vẫn buộc phải tin khi chứng kiến con nhỏ Ngọc Thời mừng rỡ nhận lại chiếc máy MP3 từ bàn tay run rẩy của thằng Tần. Tần đưa chiếc máy cho nhỏ bạn mà đầu cứ cúi xuống bàn, không dám nhìn ai, chỉ phờ ra hai gò má đỏ như tôm luộc.

Nhưng không hiểu sao không đứa nào trong lớp mở miệng trêu Tần, kể cả mấy đứa mồm mép trong băng “tứ quậy”.

Ngay cả khi thầy Quắc thông báo hôm nay thầy Khoa nghỉ dạy vì ốm, tụi nó cũng lặng lẽ xách cặp chen nhau ra cửa, không một tiếng cười đùa.

Bốn giờ chiều nay trận chung kết bóng đá giữa đội 10A9 và đội 12A3 sẽ diễn ra. Chắc vì vậy mà không đứa nào muốn thủ môn của đội nhà xấu hổ đến trốn biệt khỏi trái đất chẳng?

Kính vạn hoa 52

Chương 10

Tần ngồi chết gí trên ghế.

Nhỏ Hiền Hòa quay sang Tần, tính nói một câu gì đó để an ủi thằng này, nhưng nó nghĩ hoài, nghĩ hoài vẫn không biết nên nói câu gì, đành tặc lưỡi xách cặp rời khỏi bàn.

Lan Kiều ở lại sau cùng, nhưng nó cũng chỉ biết đưa cặp mắt buồn bã nhìn thằng Tần đang gục đầu xuống bàn. Nó ngồi nhìn đũa “học trò hư”, miệng thở dài thườn thượt. Cũng như Hiền Hòa, Lan Kiều không biết phải nói gì trong hoàn cảnh này.

Mãi một lúc, thấy tụi bạn đã ra về từ lâu mà thằng Tần chẳng có vẻ gì muốn nhúc nhích, nó đành phải cất tiếng:

- Về thôi, Tần ơi!

Tần ngẩng đầu lên, chậm chạp quay lại. Nó hỏi “cô giáo” nó bằng giọng buồn xo:

- Chắc là Minh Trung không còn thích tôi nữa phải không? Lan Kiều nhìn sững Tần, không ngờ lúc này mà đũa “học trò hư” của mình còn nghĩ đến chuyện đó.

Nó xoáy mắt vào mặt thằng Tần, tính nói một câu gì đó thật nặng nề cho hả tức. Công sức của nó bỏ ra để giúp “học trò” mấy ngày nay coi như đổ sông đổ biển hết. Đang từ vai trò “người hùng” thằng này đột ngột rơi bịch một phát, biến thành tên cắp vặt, thật chẳng ra làm sao. Sau vụ này, con nhỏ Minh Trung sẽ coi khinh thằng Tần, sẽ nhìn thằng Tần bằng nửa con mắt là cái chắc, làm gì có chuyện “thích” với “ngưỡng mộ” ở đây nữa!

Lan Kiều giận Tần quá, càng nghĩ càng giận, giận hết sức là giận, nhưng nó vẫn đủ tỉnh táo để không xả tung tóe cơn giận lên đũa “học trò” trong lúc này. Nó đang rất muốn hỏi “Tại sao Tần lại đánh cắp chiếc máy nghe nhạc của con nhỏ Ngọc Thời?” nhưng cuối cùng nó đưa mắt nhìn ra cửa, nói dối bằng giọng buồn xo không kém gì “học trò” nó:

- Mình cũng không biết Minh Trung có còn thích Tần không nữa!

Thằng Tần hề không nghĩ đến Minh Trung thì thôi, mỗi lần nghĩ đến con nhỏ này đầu óc nó đặc lại như đất sét. Dù vậy, nó vẫn chưa ngu đến mức tin lời “cô giáo” nó. Chắc chắn Lan Kiều không muốn làm

cho nó buồn nên nói thế. Chứ làm gì mà không biết được thái độ của Minh Trung!

Lúc này, khi Tần lôi chiếc máy Ipod Classic trong cặp ra đưa cho Ngọc Thời, tuy chẳng đưa nào chế nhạo nó nhưng Tần vẫn nhận ra bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn vào mình. Và cặp mắt khiến nó khổ tâm nhất là cặp mắt của Minh Trung. Tuy chỉ liếc thoáng qua Tần vẫn cảm nhận được tia nhìn của nhỏ bạn chất chứa bao nhiêu là ngạc nhiên, thất vọng, có nét gì đó giống như là tội nghiệp nữa. Hồng biết lúc nhìn mình, Minh Trung có hối hận đã đưa khăn cho mình lau mồ hôi, đã tặng đĩa VCD cho mình trau dồi tài nghệ bắt bóng không há? Tần gục đầu xuống bàn chỉ để loay hoay nghĩ mãi về điều đó thôi, cho đến khi “cô giáo” Lan Kiều đánh thức nó khỏi những ý nghĩ u sầu tăm tối.

Lan Kiều có lẽ cũng hiểu là không nên nhiều lời với Tần trong buổi sáng tồi tệ đó. Trước khi ra về, nó chỉ nói thêm một câu:

- Chiều nay cố tập trung vào trận đấu nha Tần!
- Tôi sẽ cố! Tần liếm môi đáp, thừa biết “cô giáo” của mình muốn nhấn nhủ điều gì qua ba từ “cố tập trung”. Lan Kiều muốn nó gạt khỏi đầu óc “vụ án MP3” để chú ý vào quả bóng đó thôi.

Các cầu thủ trong đội 10A9 cũng cùng ý nghĩ với Lan Kiều.

Trước khi ra sân, đội trưởng Tiểu Long vỗ vai Tần:

- Tinh thần mày vẫn tốt đó chứ?

Tần gọn lỏn:

- Tao bắt được!

Mấy đứa còn lại tuy không nói gì nhưng nhìn ánh mắt tụi thằng Dưỡng, thằng Lâm vẫn thỉnh thoảng liếc trộm mình, Tần đoán tụi nó đang lo lắng ghê lắm. Mình sẽ cố! Tần thu nắm tay, nghiền răng tự nhủ. Cố bắt bóng cho thật hay và cố đừng nghĩ đến lớp phó Minh Trung. Tần biết câu chuyện giữa nó và Minh Trung coi như đã kết thúc. Lát nữa đây, dù nó cản phá thành công mọi cú sút của đội 12A3 để giúp đội bóng lớp nó lên ngôi vô địch, thiện cảm mà Minh Trung dành cho nó mấy hôm nay cũng đã tan thành mây khói, không có cách gì cứu vãn được.

Tiếng hò reo cổ vũ ầm ĩ dội lên chung quanh khiến tâm trí Tần chợt lảng đi. Nhưng nó không dám ngược nhìn lên khán đài. Nó làm lủi đi sau lưng Tiểu Long, liên tục lấy cườm tay quẹt mồ hôi trán để che giấu sự xúc động.

- Ráng lên nha, Tiểu Long!

- Sút tung lưới tụi nó mười trái nghe, Quý rờm!

- Cố lên, Dưỡng ơi!

Cổ động viên 10A9 hét tên từng cầu thủ.

Nhưng không đứa nào hô tên Tần.

“Cô giáo” Lan Kiều cũng không buồn động viên “học trò” bằng câu thần chú “Người hùng, người hùng! Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ! Thích, thích, thích!” như hôm nào. Lan Kiều ngồi im ru, đưa mắt buồn phiền nhìn xuống sân nắng, chẳng rõ trong lòng đang nghĩ ngợi gì.

Nhưng Tần không có thời gian để buồn tủi. Tụi 12A3 vừa vào trận đã áp đảo ngay. Sức vóc nhỉnh hơn, tụi nó chơi trò lấy thịt đè người, húc các cầu thủ 10A9 té chúi nhủi. Trong bọn, chỉ có Tiểu Long là không ngán đối phương. Tụi nó “cộp” giò là con nhà Tiểu Long sẵn sàng “cộp” lại.

Thằng Dưỡng đá hậu vệ với Tiểu Long, mỗi lần thấy tụi 12A3 nhào tới, mặt mày xanh lè xanh lét, vội vàng nhảy tránh khiến tụi bạn ngồi trên khán đài la chối lói:

- Xông vô đi, Dưỡng ơi!

- Mày mọc đuôi thỏ từ lúc nào thế Dưỡng?

Bị bạn bè chế giễu, thằng Dưỡng xấu hổ chín người. Đã vậy, dù liên tục tránh né, nó vẫn bị đối phương “cộp” vào giò đau điếng, thế là con nhà Dưỡng nổi khùng “phang” lại tưng bừng.

Minh Vương và Hải quân tuy thấp bé hơn tụi lớp mười hai, nhưng to xác, đối phương lần qua tụi nó bậm môi lần lại. Chỉ có Quý ròm và thằng Lâm - một thằng là “thi sĩ Bình Minh” một thằng là “thi sĩ Hoàng Hôn” và cũng giống như mọi thi sĩ trên cõi đời, hai thằng đều ốm nhom ốm nhách nên bị tụi 12A3 ủa văng cả thước.

Còi trọng tài ré không ngừng. Tại tụi lớp mười hai chơi rắn quá mà. Gần hết hiệp một vẫn chưa ghi được bàn thắng, tụi nó càng cáu, phạm lỗi liên tục.

Thực ra thì diễn biến trên sân cho thấy tụi 12A3 chơi áp đảo hơn.

Cho đến khi hết hiệp, tụi nó sút được mười quả trong khi bên Quý ròm chỉ sút được bốn quả. Tụi 12A3 sút bóng nhiều như thế nhưng vẫn chưa ghi được bàn chỉ vì “Đôi tay nhựa” Lê Thanh Tần đã quyết thực hiện lời hứa với Lan Kiều và Tiểu Long.

Cũng như trong trận bán kết trước đó, hôm nay Tần tiếp tục bắt bóng như làm xiếc. Nó bay qua trái, lượn qua phải, rướn lên cao, nhào xuống thấp, vô hiệu hóa mọi cú sút mạnh như búa bổ của đối phương.

Cổ động viên 10A9 thoáng chốc quên hẳn Tần là “tên cấp vật” sáng nay vừa làm xấu mặt cả lớp trước thầy giám thị. Nhiều cái miệng hô vang, lúc đầu còn rụt rè nhưng về sau nghe lòng lộng:

- Tần! Tần! Tần!

- Tuyệt lắm, Tần!

- Cố lên, Tần ơi!

Được bạn bè cổ vũ, con nhà Tần càng trở tài bay lượn.

Qua hiệp hai, nó chơi càng xuất thần hơn. Vì trên khán đài những tiếng hô vang tên nó càng lúc càng nhịp nhàng, rộn rã.

Tụi 12A3 bắt đầu đâm nắn. “Mũi tên vàng” Quý ròm nhân cơ hội tụi này lơ lửng, dắt bóng luồn lách xuống gần sát đường biên ngang và tung một cú sút chéo cánh sể, bắn tung nóc lưới đối phương khiến khán đài như nổ tung.

Cổ động viên 10A9 đồng loạt bật dậy khỏi chỗ ngồi, cả đồng mũ nón giẫy dẹo bay tung lên trời:

- 1-0!

- Quý ròm số dzách!

- 10A9 thắng rồi!

Con nhà Tần sung sướng quá. Nhưng nó không dám bộc lộ niềm vui quá trớn. Nó chỉ thu nắn đám giờ lên khỏi đầu, cố ép mình không được chạy loăng quăng. Trận đấu chưa kết thúc, nó cần phải tập trung đến phút chót. Bị thủng lưới, thế nào tụi 12A3 cũng xông lên gỡ hòa.

Đúng như Tần nghĩ, vừa giao bóng xong các cầu thủ 12A3 tràn hết sang phần sân của đội 10A9 như một bầy bò điên. Ngay cả Tiểu Long cũng bị tụi nó xúm vô lấn té lăn quay.

Tụi 12A3 sút bóng như phát rồ. Thua đội 10A9 đối với tụi nó không chỉ là thua một trận đấu, mà còn là “đàn anh” thua “đàn em”, cho nên tụi nó tự ái đùng đùng, mặt mày đũa nào đũa nấy đỏ gay như sắp sửa giết người. Trong vòng mười phút, tụi 12A3 đã tung ra gần chục cú sút khiến con nhà Tần đón đỡ bỏ cả hơi tai.

Cổ động viên 10A9 sau khi ăn mừng bàn thắng và tung hô Quý ròm, bắt đầu quay lại tung hô thủ môn Tần.

- Tần! Tần! Tần!

- Hay quá, Tần ơi!

- Cố giữ sạch lưới nghe Tần!

Bắt bóng đến mờ mắt nhưng thằng Tần vẫn nghe rõ mồn một tiếng hô của từng đũa: Xuyên Chi, Đặng Đạo, Quới Lương, Vành Khuyên, Quỳnh Như, Kim Em, Hiền Hòa, thằng Cung, thằng Bá, kể cả “cô giáo” Lan Kiều. Thốt nhiên, nó sực nhớ ra từ đầu trận đến giờ nó không nghe tiếng lớp phó kỷ luật Minh Trung. “Người trong mộng” của nó đã chán nó thật rồi sao?

Mới trận bán kết vừa rồi, Minh Trung còn lo lắng quan tâm đến nó, thế mà hôm nay trong khi nó phải tả xung hữu đột đến toát mồ hôi để

bảo vệ khung thành đội nhà, con nhỏ này chẳng thêm hớ hẹ một tiếng nào để động viên nó.

Bất giác, Tần quét mắt lên khán đài tìm kiếm, hoàn toàn không tự chủ. Nó nhận ra Minh Trung đang ngồi giữa Lan Kiều và Hiền Hòa. Minh Trung cũng đang nhìn lại Tần, nhưng không phải bằng ánh mắt hân hoan triu mến như hôm nào. Ánh mắt đó, lẫn vẻ mặt đó, cũng giống như hồi sáng, đượm buồn phiền, thất vọng, dường như cả khinh miệt, rẻ rúng.

Trước khi bước vào trận chung kết, Tần đã tự dặn mình không được nghĩ đến Minh Trung. Thế mà nó quên bồng đi mất. Trong chốc lát, trông nó ngu ngơ như người vừa té giếng.

- Tần! Coi chừng!

Tiếng Tiểu Long ré lên khiến Tần giật mình ngó lại. Quả bóng từ phía tui 12A3 đang lao xé gió vào sát cột dọc. Nếu cảnh giác, Tần đã kịp phóng người từ sớm. Nhưng lúc này, nếu Tần quyết bay người phá bóng, khả năng nó lao đầu vào cột dọc là rất cao. Nhưng Tần không có thì giờ để cân nhắc. Theo phản xạ, nó bắn người đi như một hòn đạn.

* * * * *

Tần tỉnh lại, nhận ra mình đang nằm trên chiếc giường trải drap trắng của bệnh viện.

Nghe nhói nửa người, nó nhìn xuống thấy vai phải của mình đang quấn băng trắng toát. Nó khẽ nhúc nhích, thấy đau đau.

Tần lo lắng đưa tay sờ đầu, mừng rỡ khi chẳng thấy cảm giác gì khác lạ.

Như vậy là mình không lao đầu vô cột dọc, may quá! Nó nhủ bụng, từ từ hình dung lại pha bay người cứu bóng của mình. Nhưng Tần chẳng nhớ gì nhiều. Nó chỉ bắt gặp trong đầu nó cảm giác của những đầu ngón tay khi chạm vào quả bóng, sau đó là một tiếng va chạm đánh "sầm" rồi những tiếng thét bài hải từ bốn phía đội vô tai nó, sau đó nó không biết gì nữa. Cú tông mạnh đến mức nó chưa kịp nghe đau đã lập tức ngất đi.

Nhưng bây giờ thì Tần thấy đau. Nó khẽ xoay người để có thể ở vào tư thế dễ chịu hơn, vừa đưa mắt nhìn quanh. Nhiều người khác nằm trên những chiếc giường khác với thân nhân xúm xít chung quanh, nhưng Tần không nhận ra ai quen.

Trong khi Tần đang định bắt chuyện với bệnh nhân nằm giường bên cạnh để hỏi xem bây giờ là mấy giờ, buổi sáng hay buổi chiều thì mẹ

nó từ ngoài hành lang bước vô.

Thấy mắt nó đang mờ thao láo, mẹ nó hấp tấp chạy lại, quỳnh quít:

- Con tỉnh lại rồi à?

Không để nó kịp đáp, mẹ nó kích động tuôn một tràng:

- May quá! May thiệt là may! Mà con chơi bóng kiểu gì vậy hả con?

Nếu va phải đầu có phải bây giờ...

Mẹ nó không dám nói tiếp ý nghĩ trong đầu. Bà thay câu nói gỡ bằng một cái rùng mình, rồi rưng rưng mắt nhìn thẳng con.

- Không hề gì đâu mẹ à. - Tàn thò tay nắm tay mẹ nó, cố đừng nhăn nhó vì cử động đột ngột của mình, nói giọng trấn an

- Vai con chỉ đau sơ sơ thôi! Ít hôm là hết thôi mà.

Rồi sợ mẹ nó tiếp tục trách cứ, Tàn lật đặt hỏi:

- Mẹ ơi, con nằm đây bao lâu rồi?

- Từ chiều hôm qua đến nay. Từ sân bóng con được đưa thẳng vào đây. - Mẹ nó vừa đáp vừa lắc đầu.

Tàn nhìn đồng hồ trên tay mẹ nó:

- Bây giờ là sáng hay chiều hở mẹ? - Gần trưa rồi, con. Như sực nhớ ra, mẹ nó đứng lên:

- Con nằm đây, mẹ ra căng-tin mua thức ăn.

Mẹ nó vừa khuất sau cánh cửa, một cái đầu khác thò vào phòng nhìn dáo dác.

Nhác thấy cái đầu đó, Tàn như không tin vào mắt mình.

Tàn đưa cánh tay lành lặn lên dụi mắt lia lịa, và khi biết chắc đó là nhỏ Minh Trung, lòng nó dậy lên bao cảm giác trái ngược: vui mừng, hờn giận, tủi thân - cùng một lúc.

Nó đang định quay mặt đi chỗ khác thì Minh Trung đã kịp nhìn thấy nó.

- Tàn!

Con nhỏ reo lên và lật đặt tiến lại, trên tay lủng lẳng túi trái cây. Nó đặt cái túi lên chiếc bàn nhỏ cạnh đầu giường rồi ngồi xuống chiếc ghế sắt kê bên, mắt dán vào vai Tàn, giọng lo âu:

- Tàn có đau lắm không?

- Hơi hơi.

Tàn mấp máy môi, cố thở ra giọng thều thào. Gương mặt nhăn nhó của nó như muốn nói cho Minh Trung biết tuy nó nói "hơi hơi" nhưng thực ra nó đau ghê lắm, đau muốn chết luôn.

Minh Trung rơi vào bẫy của con nhà Tàn dễ dàng. Trái tim sắt của nó bị vẻ đau đớn của thằng Tàn làm cho tan chảy ra như thể vừa gặp một cơn mưa acid.

Mặt nó bắt chợt méo đi:

- Tàn nói dối. Mình biết Tàn đau lắm nè.

Nó càng nói giọng càng nghe nghiền nghệt:

- Tàn cổ lên nha. Chắc vài hôm nữa Tàn sẽ bớt đau.

Thằng Tàn đau thì có đau thiệt. Nhưng đâu có đau đến mức như nó đang “trình diễn”. Nó tính hù con nhỏ Minh Trung cho bố ghét. Nhưng khi thấy con nhỏ này muốn sa nước mắt vì nó, Tàn lại cảm thấy áy náy quá thể.

Nó chép miệng, lảng sang chuyện khác, chuyện nó quan tâm từ lúc tỉnh lại đến giờ nhưng hông biết hỏi ai:

- Hôm qua đội bóng lớp mình thắng không?

- Thắng chứ! - Mặt Minh Trung tươi lên - Xe cấp cứu vừa chở Tàn đi là trọng tài thôi còi dứt trận luôn. Lúc Tàn va phải khung thành trận đấu đã sắp hết giờ rồi mà.

- Tuyệt quá!

Thằng Tàn reo lên, nó hứng chí đấm tay lên trời, tất nhiên là cánh tay không quán băng, nhưng nó cử động mạnh quá khiến bả vai bên kia nhói một cái làm nó đau muốn nổ đom đóm mắt, cánh tay rớt bịch xuống nệm như một khúc cây gãy.

Nhỏ Minh Trung hốt hải:

- Trời, Tàn nằm yên đi! Đã bị như thế mà còn...

Tàn ngoan ngoãn:

- Tôi quên.

Vừa nói Tàn vừa ngạc nhiên nhìn Minh Trung, bắn khoăn không hiểu con nhỏ này đang nghĩ gì về mình. Hôm qua nó lạnh nhạt với Tàn là thế, bữa nay tự nhiên lại tỏ ra quan tâm như thể Tàn vẫn là “người hùng” và người hùng đó chưa bao giờ ăn cắp vặt khiến Tàn thất mắc quá. Hay là thấy Tàn bị tai nạn, nó “muốn làm cho bạn ấy/vui thêm được một ngày” để Tàn có đủ nghị lực vượt qua những ngày nằm viện.

Như đọc được ý nghĩ trong đầu Tàn, nhỏ Minh Trung đột ngột hạ giọng:

- Mình xin lỗi Tàn nha!

- Xin lỗi chuyện gì? - Tàn ngờ ngạc.

- Chuyện nghi ngờ Tàn lấy chiếc máy MP3 của bạn Ngọc Thời đó.

Con nhà Tàn không hề chờ đợi một câu nói như vậy. Nó nhìn sững Minh Trung, ngạc nhiên một cách sung sướng:

- Ủa, bạn biết rồi hử?

- Ờ, mình biết hết rồi. - Minh Trung gật đầu - Cả lớp cũng biết.

- Thế đưa nào lấy chiếc máy nghe nhạc của bạn Ngọc Thời?

- Chiếc máy đó đâu có mất. - Minh Trung mỉm cười - Nó vẫn nằm ở

dưới đáy cặp. Tối hôm qua lúc soạn tập vở, Ngọc Thời phát hiện trong cặp sách có tới hai chiếc máy.

- Thiệt tình! - Tần thở hắt ra - Con nhỏ này bộp chộp ghê!

- Sao Tần lại làm vậy hở Tần? - Minh Trung cắn môi hỏi, nó nhìn Tần bằng ánh mắt long lanh đến mức thằng này nghe mặt mày nóng ran.

- Tôi không muốn cả lớp bị khám cặp. - Tần quay nhìn phía khác, thở dài - Tôi cũng sợ nếu khám xong rồi không tìm ra chiếc máy, chuyện không hay của lớp mình sẽ bị nêu ra trước sân cờ.

Còn một lý do nữa mà Tần không nói: Lúc thầy Quắc dọa, nó thấy đôi vai Minh Trung run lên. Lúc đó, tự nhiên nó thấy “thương” lớp phó kỷ luật của nó quá.

- Cũng may, ông anh họ vừa mua chiếc máy MP3 mới nên cho tôi chiếc iPod Classic. - Tần khịt khịt mũi - Mới đem theo bữa đầu tiên, chưa kịp xài đã gặp chuyện này.

- Ờ, hai chiếc máy giống y hệt. - Minh Trung chớp chớp mắt, cảm động - Nhưng Tần liêu quá. Nhỡ Ngọc Thời mất chiếc máy thật, Tần nhận tội như vậy có phải mang tiếng suốt đời không!

Thực ra lúc đó thằng Tần đâu có nghĩ ngợi sâu xa. Chiếc máy iPod Classic của con nhỏ Ngọc Thời thì nó nhìn thấy hoài. Giờ ra chơi nào mà con nhỏ này chẳng đeo dây vào tai ngồi nghe nhạc cả buổi. Bỗng dưng nghe Ngọc Thời hô hoán mất chiếc máy, mà nó thì có chiếc máy giống hệt, thế là nó lôi ra để thầy Quắc khỏi làm to chuyện và để... nhỏ Minh Trung khỏi bòn chòn lo lắng. “Bạn ấy” của nó là lớp phó kỷ luật, những chuyện này đâu có thể vô can.

Không biết nhỏ Minh Trung có hiểu được tâm sự của thằng Tần không mà mặt nó có vẻ băng khuôn lắm. Tự nhiên, thằng Tần im ru mà con nhỏ Minh Trung cũng im ru. Tần không nói gì nhưng tim nó đánh lô tô trong ngực: May quá! Vậy là Minh Trung hết ghét mình rồi! Minh Trung hết ghét thằng Tần thật. Chắc vậy! Nếu không, nó đâu có thình lình đứng lên khỏi ghế, sốt sắng nói:

- Tần đói bụng chưa? Để mình gọt táo cho Tần ăn nha.

- Ờ... - Tần ấp úng, nó định nói mẹ nó đang mua thức ăn ngoài căng-tin nhưng phút chót không hiểu sao nó lảng sang chuyện khác - Minh Trung tới đây một mình hả?

- Tiết thứ năm trống, các bạn ở lại tập văn nghệ. Lát nữa, các bạn tới sau.

Như vậy Minh Trung lên tới đây một mình. Như vậy nó quan tâm đến mình quá sức rồi. Như vậy là nó thích mình còn hơn cả mình thích nó. Lát nữa nếu nó hỏi “bạn ấy” trong bài thơ Đôi khi là ai, mình có nên nói thật không há? Chắc là phải khai thật thôi. Chẳng còn dịp

nào tốt hơn nữa. Mình nói mình thích nó để nghe nó nói nó cũng thích mình, chỉ riêng điều đó thôi đã sung sướng rồi. Còn tiếp theo phải làm gì nữa thì từ từ “nghiên cứu” sau. Bao nhiêu ý nghĩ đẹp để bay lượn trong đầu làm mặt Tần như nở ra. Nó nhìn Minh Trung, thấp thỏm chờ câu hỏi Minh Trung từng tha thiết hỏi nó giữa sân trường hôm nào “Tần nói cho mình biết đi! Bài thơ Bạn ấy là Tần viết cho ai vậy?”.

Minh Trung mở miệng thật, nhưng trái với sự chờ đợi của Tần, con nhỏ mở miệng chỉ để nói tiếp câu nói dang dở:

- Còn Lan Kiều, Ngọc Thời và mình đi trước.

Tiết lộ của Minh Trung làm đôi cánh mộng mơ trong hồn thẳng Tần rũ xuống ngay tút xút. Hóa ra nó đi ba đứa. Thế mà mình cứ tưởng bỏ. Từ khi quan tâm đến Minh Trung, mình cứ tưởng bỏ hoài hoài, chán ghê!

Tần liếc mắt ra cửa, cố không để lộ vẻ thất vọng ra ngoài mặt:

- Lan Kiều và Ngọc Thời đâu?

- Đi tới cửa phòng, Lan Kiều kêu mình vô trước. Bạn ấy than khát nước, rủ Ngọc Thời ra căng-tin rồi.

Như vậy “cô giáo” nó muốn “học trò” được gặp Minh Trung một mình, chứ làm gì có chuyện chưa gặp bệnh nhân đã bỏ đi uống nước!

Nhưng ở một chốn người ra kẻ vào liên tục như bệnh viện, trong đầu nó (chắc trong đầu Minh Trung cũng vậy) có một cái chuông báo động sẵn sàng reo lên bất cứ lúc nào thì ý định của Lan Kiều coi như hồng bét bè be. “Cô giáo” nó tốt thì tốt thật nhưng đúng là chẳng có chút xíu kinh nghiệm nào trong chuyện này.

Ngay cả cách chọn thời điểm để xuất hiện, Lan Kiều cũng thiếu kinh nghiệm trầm trọng. Chẳng ai lại thỉnh linh chường mặt ra trong lúc người khác đang tắm mình trong những phút giây lãng mạn.

Khi Minh Trung gọt xong quả táo, cắt ra từng miếng rồi cầm lấy một miếng đưa cho Tần, con nhà Tần vừa cảm động thò tay ra chưa kịp đụng vào miếng táo thì cả hai bỗng rụt phắt tay lại khi tiếng “cô giáo” nó và con nhỏ Ngọc Thời đồng loạt reo ầm ngoài cửa:

- Ê, Tần kìa!

Minh Trung giật bắn người đến nỗi miếng táo trên tay rơi luôn xuống đất.

Miếng ăn sắp tới miệng bỗng rớt mất, ai mà chẳng tiếc đứt ruột.

Nhưng thẳng Tần thì khác. Nó đang “rung động đầu đời” mà. Nó liếc miếng táo lăn lóc trên nền nhà, bụng hân hoan nghĩ: Nếu nhỏ Minh

Trung không có ý gì với mình thì nó đâu có run bắn lên như vậy!
Cho nên câu chuyện này mới kết thúc trong cái cảnh hết sức là
ngược đời: trong khi ba đứa lành lặn mặt mày sượng ngắt (một đứa
ngượng ngập vì bị bắt quả tang đang ân cần quá mức với bệnh
nhân, hai đứa áy náy vì vô duyên phá đám cái đứa ân cần) thì cái
đứa bệnh nhân mặt mày lại tươi hơn hớn hớn nhưng thể sống ở đời
không có gì sung sướng hơn là quanh năm nằm trong bệnh viện để
chờ ai đó gọt táo cho mình...

Nguyễn Nhật Ánh
2009

Hết

Nguồn: Bé cò cò/ VNthuquan / Thư viện Online <BR
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 21/09/2009 5:59:58 CH